

REPertoire

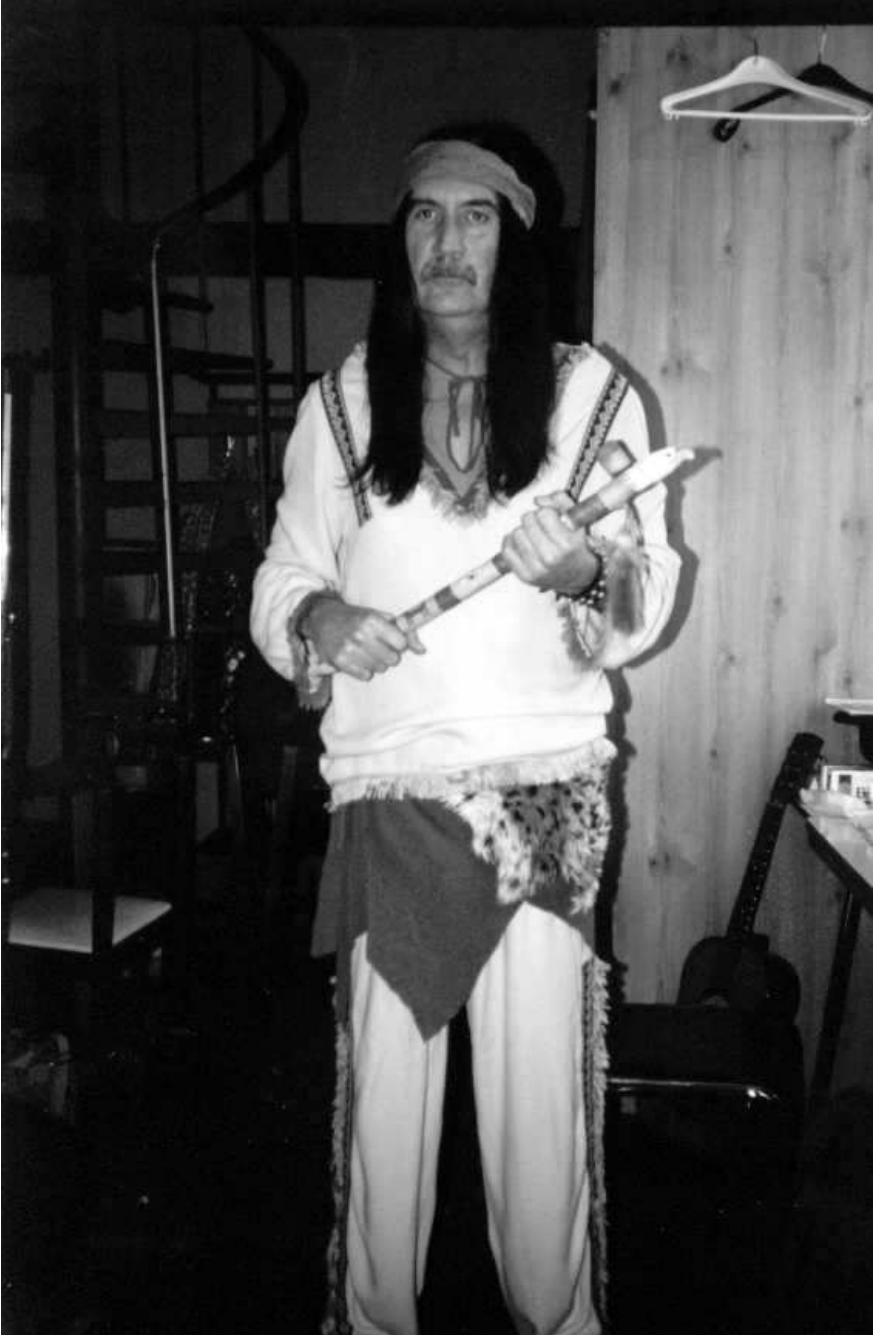
REPERTOIRE

EDDY VAN GINCKEL

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789402175585

© Eddy Van Ginckel 2018

AFGANG	blz 7
AMBRAS OP DE MATRAS	blz 37
DE FAMILIE VAN ZWAM	blz 121
GROETEN EN WEG	blz 185
SNIPPERS	blz 217
WAT EEN STUK	blz 287
BLINDDATE PUNT BE	blz 327
TANYA	blz 361
HET WERELDRECORD VAN ZOTTE JEROM	blz 411
MISEIRO IN RIO DE JANEIRO	blz 465
EEN SMOSKE MET HESP	blz 511
DE MAAGD VAN SCHIZOFRENIA	blz 603
WEERZIEN	blz 629
ROULETTE MET DE DUIVEL	blz 689
DEN APACHE	blz 709
SLOPPEL MOE	blz 747

AFGANG

Absurde Komedie

PERSONAGES:

MADAME DE VOS

MARTINE

DOKTER

DEEL 1

(Op het kabinet van de dokter. Dokter komt binnen, gevolgd door mevrouw De Vos en haar dochter Martine. Er hangt een plaat met daarop : "BIJ DE DOKTER," op de rugzijde van de plaat staat "IN EEN CAFE," maar dit is nu niet zichtbaar. De plaat wordt gedraaid bij aanvang van deel 2. Er hangt eveneens een schilderij. Het is een doek, waarop enkel twee lijnen staan geschilderd.)

DOKTER : Madame, juffrouw. Gaat maar zitten.

MADAME : Merci mijnheer dokter.

DOKTER : En? Vertel het eens. Wat mag het zijn? Hahaaaa! Hoort mij nu bezig ! Precies bij den beenhouwer. Wat mag het zijn? Hahaa ! Mag het een beetje meer zijn? Hahaa! Neen, neen, nu serieus. Vertel het eens. Wat scheelt er?

MADAME : Wel..eu...

DOKTER : Het zal niet veel zijn, zeker? U ziet er volgens mij kerngezond uit, alle twee.

MADAME : Merci.

DOKTER : Graag gedaan. Dat was het?

MADAME : Wel...eu.. niet echt, neen.

DOKTER : Allee zeg. Nu maakt ge me curieus.

MADAME : Ja, mijnheer dokter, we zitten alle twee met een probleem.

DOKTER : Madammeke, problemen zijn gemaakt om op te lossen. Vertelt het eens. Wat is 't probleem?

MADAME : Zullen we met mijn probleem beginnen misschien?

DOKTER : Dat is eender, madame. Zegt het maar.

MADAME : Wel, ik... Ik slaap de laatste tijd zoveel, mijnheer dokter.

DOKTER : Allee gij?

MADAME : Ja, serieus. Dat kan volgens mij niet gezond zijn. Ik slaap veel te veel. En dromen. Ook zoiets. Deze nacht bijvoorbeeld heb ik gedroomd dat ik het gras aan 't af rijden was.

DOKTER : Och god...

MADAME : Ja. Met een grasmachien. Een op den elentriek. Met een kabel eraan van honderd meter. Gele draad. Knalgeel.

DOKTER : Honderd meter knalgele draad?

MADAME : Ja. Ik had in feite maar twintig meter nodig, maar hij stond in promotie in de Makro.

DOKTER : In de Makro?

MADAME : U kent toch de Makro?

DOKTER : Vaag ja...

MADAME : Verleden week had ik een hele bangelijke droom. Dan was ik aan 't winkelen in de Makro.

DOKTER : U viel in 't slaap in de Makro?

MADAME : Maar neen! Ik heb gewoon gedroomd dat ik aan 't winkelen was.

DOKTER : Hebt u een kaart van de Makro?

MADAME : Bijlange niet. Ik kom daar nooit.

DOKTER : Als ge wilt moogt ge mijn kaart gebruiken.

MADAME : Dat is heel vriendelijk, mijnheer dokter, maar ik ga alleen maar naar de Makro in mijn droom.

DOKTER : Och allee...

MADAME : Ja. En verleden week heb ik in zo'n droom honderd meter draad gekocht.

DOKTER : Ach zo... Hoe wist u dat die in promotie stond?

MADAME : Dat wist ik niet. Daarbij, of dat die nu echt in promotie stond dat weet ik niet. Dat was gewoon in mijne droom.

DOKTER : Die draad, madame, was dat anderhalve carré of twee carré?

MADAME : Dat verschil ken ik zelfs niet.

DOKTER : Allee komaan, dat verschil ziet ge goed, zenne.

MADAME : Mijnheer dokter, dat heeft nu toch geen enkel belang.

DOKTER : Het zal wel anderhalve geweest zijn.

MADAME : Dan kan goed zijn...

DOKTER : Die van twee carré zetten ze nog niet te rap in promotie.

MADAME : Ik weet het echt niet, mijnheer dokter.

DOKTER : Ik denk dat ik nog ergens de folder van verleden week heb liggen. Wil ik eens zien?

MADAME : Neen, dat is niet nodig, dank u.

DOKTER : Het is anders een klein moeite, zenne.

MADAME : Neen, echt niet.

DOKTER : Bon. U kocht dus die draad in uw droom?

MADAME : Ja. En nu kwam die draad terug voor in een andere droom.

DOKTER : O ja, hij hing aan uw grasmachien.

MADAME : Just. Aan mijn grasmachien. En nu droomde ik dat ik het gras aan 't afrijden was. Ik reed altijd maar over en weer met dat grasmachien, uren aan een stuk. Maar 't hielp niet. Tegen dat ik de derde pand had gedaan, was de eerste pand al terug bijgegroeid.

DOKTER : Degoutant.

MADAME : Héél degoutant. Ne mens kan zo bezig blijven, hé.

DOKTER : Ja, dat is waar...

MADAME : Op de duur was ik steendood. Steendood van al dat gras af te rijden.

DOKTER : En?

MADAME : En wat?

DOKTER : Wat hebt u dan gedaan?

MADAME : Dan ben ik wat gaan liggen.

DOKTER : In 't gras.

MADAME : In 't gras ? Neen, neen, ik ben op mijn bed gaan liggen.

DOKTER : In uw droom.

MADAME : Ja, natuurlijk, in mijn droom. In werkelijkheid lag ik al.

DOKTER : In 't gras.

MADAME : Bijlange niet! Ik lag al in mijn bed, maar dan droomde ik dat ik in mijn bed kroop.

DOKTER : U zijt zeker dat u al lag vóór dat u droomde dat u ging liggen?

MADAME : Ik denk het wel. Ik droom alleen als ik slaap en slapen doe ik altijd liggend.

DOKTER : Bon. U lag en dan droomde u dat u ging liggen. En dan zijt u in uw droom in slaap gevallen?

MADAME : Ja. Maar in feite sliep ik al.

DOKTER : Ja? O ja, natuurlijk... U sliep dus twee keer?

MADAME : Twee keer?

DOKTER : Enfin ja, dat heeft nu weinig belang. U sliep dus?

MADAME : Ja. En dan begon ik in mijn droom te dromen dat ik aan 't dromen was dat ik het gras aan 't afrijden was.

DOKTER : Och god allee...

MADAME : Denkt u dat daar een boodschap in zit, mijnheer dokter?

DOKTER : Een boodschap? Wel ja... 't is te zeggen... Het wilt misschien zeggen dat ge dringend uw gras moet afrijden.

MADAME : Mijnheer dokter, wij wonen op 't vierde. Wij hebben genen hof. En gras nog minder.

DOKTER : Dat is raar.
MADAME : Ja, hé?
DOKTER : U hebt ook geen afspraak met de coiffeur of zo?
MADAME : Niet dat ik weet.
DOKTER : Dat is eigenaardig.
MADAME : Ik weet het. Martine! Blijft uit uw oor!
MARTINE : Ja zeg...
MADAME : Sebiet zit ge er door.
MARTINE : Das toch mijn oor, hé!
MADAME : 't Is al goed, kinneke.
DOKTER : Weet u misschien nog hoeveel u betaald hebt voor die gele draad?
MADAME : Neen, dat weet ik niet meer.
DOKTER : Ook niet bij benadering?
MADAME : Neen, zelfs dat niet.
DOKTER : Het had gekund, hé madame, het had gekund.
MADAME : Ja, dat is waar...
DOKTER : Als ik het goed versta hebt u die draad eigenlijk niet nodig? Juist, hé?
MADAME : Dat is juist, ja.
DOKTER : Spijtig dat u niet weet hoeveel u er voor betaald hebt.
MADAME : Ik heb er echt geen gedacht van.
DOKTER : Anders zou ik misschien die draad van u kunnen over kopen? Wat moet ge er voor hebben?
MADAME : Maar ik heb geen draad.
DOKTER : Hoe? En ge zegt dat ge honderd meter hebt gekocht in de Makro.
MADAME : Jaja, maar dat was toch niet écht.
DOKTER : Dat was niet echt? U waart mij voor de zot aan 't houden?
MADAME : Maar bijlange niet! Ik heb dat gekocht in mijn droom!
DOKTER : O ja, juist. Dat is waar. Dat was in uw droom. Hebt u dat meer? Zo'n dromen?
MADAME : Regelmatig.
DOKTER : Bijvoorbeeld?
MADAME : Verleden week. Verleden week droomde ik dat ik pannenkoeken aan 't bakken was. Héél de nacht heb ik pannenkoeken gebakken. Om zot te worden.
DOKTER : Dat zal wel zijn. Ne mens bakt wat bijeen op een hele nacht, zeker?
MADAME : Ja, dat was een hele berg.
DOKTER : Hebt u ze opgegeten ook?
MADAME : O neen, 't was in mijn droom.

DOKTER : Jaja, natuurlijk. Maar u hebt ze misschien opgegeten in uw droom?

MADAME : Neen. Trouwens, ik lust geen pannenkoeken. En ons Martine is er ook niet zot van.

DOKTER : U bakte dus pannenkoeken... zomaar?

MADAME : Dat moet zijn. Er was niemand om ze op te eten.

DOKTER : Eigenaardig.

MADAME : Dat vind ik ook.

DOKTER : Om niet te zeggen: stom.

MADAME : En voor de rest slaap ik altijd maar. Ik slaap en slaap, en ik ben altijd maar moe. Altijd maar moe.

DOKTER : En ?

MADAME : En? Maar, mijnheer dokter, begrijpt u dat dan niet? Mijn tijd gaat gewoon allemaal verloren door te slapen. Ik doe bijna niks anders meer.

DOKTER : Luistert, madame.

MADAME : Martine ! Blijft uit uw neus!

MARTINE : Zéééééég...

MADAME : Kunt gij nu niet gewoon stilzitten?

MARTINE : Stilzitten? Ik doe niet anders. Ik heb nog niks mogen zeggen.

MADAME : 't Is goed. Zwijgt maar al met uw praat.

MARTINE : Jaja...

DOKTER : Luistert, madame... De slaap is geen onderbreking van activiteit. Het is gewoon een andere vorm van activiteit. Verstaat u? Ons lichaam functioneert anders. Slapen is óók leven. In deze toestand komen we fysiek terug op krachten.

MARTINE : Daar is anders niet veel van te merken. Als ze wakker is loopt ze rond als een zombie.

DOKTER : Ach zo... Gaat u vroeg slapen?

MADAME : Vroeg genoeg.

DOKTER : Wanneer?

MADAME : Altijd stipt om twaalf uur.

MARTINE : Soms iets later. Na de herhaling van 'Iedereen Beroemd.'

MADAME : Ja, dat zie ik graag,...

DOKTER : En als u gaat slapen, bent u dan gereed voor de slaap?

MADAME : Gereed voor de slaap? Wat bedoelt u daarmee?

DOKTER : Luistert. Het feit van vroeg of laat onder de dekens te kruipen hangt samen met het persoonlijk temperament. Goesting hebben om te gaan slapen heeft voor een deel te maken met onze lichaamstemperatuur. Overvallen worden door een gevoel van slaap

houdt verband met de afscheiding van bepaalde hormonen, zoals cortisol. En die afscheiding begint niet voor ieder van ons op hetzelfde tijdstip. Zijt ge nog mee? Gaat u op het verkeerde tijdstip naar bed, dan ontstaat desynchronisatie, een toestand van onbehagen dus.

MADAME : En dat heb ik nu?

DOKTER : Dat zou kunnen, madame.

MADAME : Het zou kunnen?

DOKTER : Met zekerheid is dat moeilijk te zeggen natuurlijk. Slaapt u alleen?

MADAME : Dat hangt er wat vanaf.

DOKTER : Allee begot.

MADAME : Of dat het winter of zomer is.

DOKTER : Och god... En wanneer slaapt u dan alleen?

MARTINE : In de winter niet, maar in de zomer zit onze pa altijd in 't buitenland voor een maand of zes en dan slaapt ze alleen. Of dat onze pa alleen slaapt, dat weet ik niet.

MADAME : Martine, moeit u niet!

MARTINE : Ja, 't is al klaar, zeg...

DOKTER : Wat doet uw echtgenoot, als ik dat mag vragen?

MADAME : In bed?

DOKTER : Neen, madame, van job.

MADAME : O, van job. Ja, hoe moet ik dat uitleggen...

MARTINE : Onze pa vliegt over en weer tussen Italië en Canada.

MADAME : Ja. Hij heeft een heel verantwoordelijke job.

DOKTER : Och zo, hij is piloot?

MADAME : Wel eu... niet echt.

DOKTER : Neen?

MARTINE : Neen, mijnheer dokter, onze pa is parttime drugkoerier. Hij doet dat alleen in de zomermaanden. In de winter is hij in België om zijn zwart geld wit te wassen.

MADAME : Dat klopt ongeveer, ja.

DOKTER : Allee zeg, drugkoerier,... En brengt dat wat op?

MADAME : We mogen niet klagen.

DOKTER : En nu is hij volop aan 't werk?

MADAME : Juist.

DOKTER : Momenteel slaapt u dus alleen?

MADAME : Eu... ja, nu wel, ja...

DOKTER : Dan zit daar misschien de oorzaak.

MADAME : O ja? Dat versta ik niet, zenne.

DOKTER : Soms verdringt men zijn intiemste verlangens, madame. U weet het misschien zelf niet, maar de kans is groot dat u in uw

binnenste snakt naar een partner en dat u zich door dat gemis verschuilt achter de slaap.

MARTINE : Ge wilt toch niet zeggen dat ons ma onze pa mist?

MADAME : Martine! Gaat ge nu zwijgen !!

MARTINE : Ja, 't is al goed. Als ik niks niet meer mag zeggen.

MADAME : Mijnheer dokter is aan 't woord.

DOKTER : O ja?

MADAME : Vertelt maar voort, mijnheer dokter.

DOKTER : Bon. Het gemis verschuilt u dus achter de slaap. U sluit uw ogen en uw wereld verandert. Uiteraard is de nacht een afspiegeling van uw leven overdag. Het is dus onwaarschijnlijk dat u droomt over een intieme partner. Uw leven overdag is saai, en dus zijn uw dromen ook saai. Juist?

MADAME : Mijn dromen zijn nu niet bepaald opwindend, dat is juist. Maar ik versta niet goed wat dat met mijn teveel slapen te maken heeft.

DOKTER : Uw overdreven slapen heeft alles te maken met een soort depressie die u doormaakt. U zijt depressief door het gemis aan een slaappartner en daarom slaapt u veel te veel.

MADAME : Wat moet ik dan doen, dokter?

DOKTER : Daar zijn wij, doktoers, goed voor, hé madame. Ik zal u iets voorschrijven. (*schrijft en geeft haar het papiertje*)

MADAME : Wat is dat? Een adres? Wat moet ik met dat adres?

DOKTER : Dat is mijn privaat adres, madame. Ik verwacht u vanavond rond negen uur.

MADAME : Vanavond? Kan u mijn probleem oplossen, mijnheer dokter?

DOKTER : Ik hoop van wel. Vannacht slaapt u bij mij.

MADAME : Wablief?

DOKTER : Bij mij, madame. Vanaf nu zullen wij samen het bed delen. Ik zal u geven wat u onbewust verlangt. U zal zien dat uw slaapritme gunstig zal worden beïnvloed.

MADAME : U zit mij voor de zot te houden?

DOKTER : Madame. Ik neem mijn beroep ernstig. Ter wille van de patiënten moet zelfs een dokter bepaalde offers brengen. Ik pak serieuze risico's, madame. Mijn eigen slaapritme wordt misschien dermate gestoord dat ik zelf een behandeling zal nodig hebben. Daarom vraag ik ook een absolute medewerking. Slaapt u naakt?

MADAME : Eu.. neen.

DOKTER : Allee, kom, niet zwanzen, hé.

MADAME : Neen, echt niet.

DOKTER : Dat gaat dan veranderen. We slapen samen, maar wel naakt. Is dat in orde voor u?

MARTINE : Dat gaat schoon zijn...

MADAME : Hoor ik u nog?

DOKTER : Naakt is toch geen probleem, hoop ik?

MADAME : En uw vrouw?

DOKTER : Mijn vrouw? Wat is er met mijn vrouw? Wat heeft mijn vrouw hier mee te maken?

MADAME : U slaapt toch samen met uw vrouw, neem ik aan?

DOKTER : Uiteraard.

MADAME : Wat gaat die zeggen nu ze ineens uit haar eigen bed wordt gezet om vervangen te worden door een patiënte?

DOKTER : Uit haar bed wordt gezet? Ik zie niet in waarom.

MADAME : O neen?

DOKTER : Mijn echtgenote slaapt gewoon verder waar ze nu slaapt: op haar eigen kamer.

MADAME : Ik dacht dat u zei dat u samen sliep...

DOKTER : Op haar eigen kamer, met mij en met u daarbij. Trouwens, het bed is groot genoeg en het is niet de eerste keer dat ons zoiets overkomt. Ze zal onmiddellijk instemmen en de situatie begrijpen. Maakt u zich niet ongerust, madame.

MADAME : Allee... Om negen uur dan, mijnheer dokter?

DOKTER : Negen uur. Ja, dan hebben we nog eventjes de tijd om mekaar voor te stellen. Het zou nogal eigenaardig overkomen om het bed te betreden nadat mijn echtgenote reeds de slaap zou gevat hebben, verstaat u? Ze zou te hard verschieten de volgende morgen. Juist, hé? Ik stel u liever eerst voor.

MADAME : Ja, dat versta ik...

DOKTER : Dat was het dan, madame?

MADAME : Moet u mij nu niet onderzoeken of zo?

DOKTER : Onderzoeken, madame?

MADAME : Dat is toch normaal? Of niet?

DOKTER : Hoe bedoelt u?

MADAME : Allee ja, 't is te zeggen.. Ik veronderstel nu toch dat het normaal is als ge naar den dokter gaat dat die u dan onderzoekt. U hebt mij alleen een paar vragen gesteld en dat was het dan. Ik weet het toch niet, zenne.

DOKTER : Aaaaa, ja ja ja.. ik begrijp het al. Een onderzoek. U bedoelt met inbegrip van ontbloting van bepaalde lichaamsdelen ?

MADAME : Bijvoorbeeld.

DOKTER : Als u mij wilt volgen, madame. (*gaat met mevrouw De Vos naar andere zijde, waar paravant staat*) Alstublieft, madame. (*mevrouw achter paravant*) Kneed u maar helemaal uit.

MADAME : Wablief? Helemaal?

DOKTER : Helemaal.

(we zien een aantal kledingsstukken die over de paravant worden gehangen door mevrouw De Vos. De dokter blijft de ganse tijd staan kijken naar mevrouw De Vos en we zien zijn blik gaandeweg veranderen)

DOKTER : Tis goed zo, madame. Stopt maar. Alleen efkens ‘t soutienneke uit, alstublieft. Oké. Dik in orde. Ge moogt u terug aankleden.

MADAME : Terug aankleden? U zwanst toch?

DOKTER : Ja, se, doet er uw goesting mee. Als u liever nog wat in uw blootje door de kamer paradeert, mij niet gelaten, zenne.

MADAME : ‘t Is goed, ik heb het verstaan. Ik zal me wel aankleden.

DOKTER : Bon. Dat was het dan, madame?

MADAME : Eu.. neen. Ik kom eigenlijk ook voor ons Martine.

DOKTER : U komt voor ons Martine? Allee vooruit. Ik weet niet of dat ze thuis is, zenne. Wil ik eens efkens gaan zien?

MADAME : Neen, mijnheer dokter: ONS Martine. Martine, mijn dochter.

DOKTER : O, pardon. U zijt Martine?

MARTINE : Ja, mijnheer dokter.

DOKTER : Dat wilt ook lukken, hé. Mijn vrouw heet ook Martine.

MARTINE : Serieus?

DOKTER : Bijlange niet. Allee vooruit, zeg het eens, meiske. Wat mankeert ge?

MARTINE : Ik mankeer niks.

DOKTER : Ge mankeert niks.

MARTINE : Neen. Maar ons ma wou persé dat ik mee kwam. Ik ben blij dat ik ook eens wat tekst heb. Ik zit er al heel de tijd bij voor spek en bonen.

DOKTER : Jaja, dat begrijp ik. Maar u mankeert dus niks?

MADAME : Ons Martine is ongerust.

MARTINE : Maar dat is niet waar. Gij zijt ongerust, ik niet.

MADAME : Komaan, zenne. We zijn alle twee ongerust.

DOKTER : En waarover zijt ge ongerust?

MARTINE : Over niks.

MADAME : Jawel. Ge zijt al heel de week ongerust.

DOKTER : Ge moet geen bang hebben, kind. Tegen mij kunt ge alles zeggen.

MARTINE : Ons ma is ongerust omdat ik een week over tijd ben.

MADAME : Een week? Al bijna 14 dagen.

MARTINE : Dat is niet waar.

MADAME : O neen?

MARTINE : Morgen is 't tien dagen.

MADAME : Hier zie. Voilà. Dan moet ge niet zeggen een week, hé. Tien dagen is al anderhalve week.

DOKTER : Bon. 10 dagen over tijd dus. En als ik zo vrij mag zijn om dat te vragen: wat is er juist over tijd?

MARTINE : Mijn vodden.

MADAME : Martine !!

MARTINE : Ik kan er toch ook niet aan doen, hé ma, dat dien dokter traag van begrip is.

MADAME : (*terug achter paravant uit*) Martine! Ge hangt het uit, hé.

DOKTER : Bon. Uw vodden. Ge bedoelt dat de menstruatie is uitgebleven?

MARTINE : Tien dagen te laat. Das nu toch geen ramp, hé.

MADAME : Het begint met tien dagen, maar voor ge het weet zit ge aan twee maanden.

MARTINE : Wie zegt dat?

MADAME : Neen? Ik heb het ook eens voorgehad, kinneke. En voor ik er erg in had, was ik bevallen van een dochter.

MARTINE : Ja, dat weet ik. Dat heb ik al honderd keer moeten horen.

DOKTER : Goed.

MADAME : Goed? Vindt gij dat goed?

DOKTER : Neen, ik bedoel: goed. Bon. Dat zijn dus de feiten. 10 dagen te laat. En is er een bepaalde reden om u enigszins ongerust te maken?

MADAME : Hoe bedoelt u?

DOKTER : Heeft uw dochter in de voorbije weken enige vorm van gemeenschap gehad?

MARTINE : Bijlange niet.

MADAME : En ik moet dat geloven?

MARTINE : Als dat zo was dan zou ik dat wel gezegd hebben.

MADAME : Ja, dat zal wel...

MARTINE : Echt. Ik zou dat hebben gezegd.

MADAME : Daar geloof ik niks van. Ik heb dat in de tijd ook tegen niemand gezegd.

MARTINE : Ik ben niet zoals gij.

MADAME : O neen? Daar ben ik nog niet zo zeker van.

MARTINE : Ik zou het gezegd hebben, dat weet ik zeker.

MADAME : O ja? En onze pa dan?

MARTINE : Wat er daar mee? Die zit nog gemakkelijk vier maanden in 't buitenland.

MADAME : Jaja, maar als die te weten komt dat ge betrekkingen hebt gehad, gaat dat alleszins niet uw beste dag zijn.

MARTINE : Gij gaat dat vertellen tegen hem?

MADAME : Waarom niet? Die moet dat weten, vind ik.

MARTINE : Maar ik heb toch niks gedaan.

MADAME : Ik geloof u niet, Martine.

DOKTER : Allee. Zegt u nu eens eerlijk. Hebt u seks gehad met een jongen?

MARTINE : Neen. Ik zeg het toch.

MADAME : Komaan, Martine. Geeft dat dan toch toe.

MARTINE : Godverdoeme zeg !! Als ik nu niks heb gedaan, heb ik toch niks gedaan, zeker!! Voor de laatste keer: ik heb me door niemand laten vogelen!! Oké!!!!???

MADAME : Excuseert u mijn dochter, mijnheer dokter. Ze is helemaal overstuur. En dat slaagt direct over op haar taalgebruik.

DOKTER : Ik hoor het. Allee vooruit. We vatten het efkens samen. Ge hebt met niemand seksuele betrekkingen gehad en ge zijt nu tien dagen over tijd. Wel, juffrouw, ik zou mij in dat geval niet te veel zorgen maken. Het is een fenomeen dat nogal eens meer voorvalt. Neemt u de pil?

MADAME : Neen.

DOKTER : Ik vroeg het aan uw dochter, madame.

MADAME : Dat weet ik. Neen, mijnheer dokter. Mijn dochter pakt de pil niet.

DOKTER : Is er misschien iets gebeurd de afgelopen weken? Iets dat u zenuwachtig heeft gemaakt, misschien? Een indringende gebeurtenis?

MARTINE : Indringende gebeurtenis? Ik heb toch al gezegd dat ik geen seks heb gehad. Gaat ge dat blijven vragen of wat?

DOKTER : Ik bedoel: een gebeurtenis, iets dat is blijven hangen. Allee ja, ik bedoel: iets...eu... dramatisch, een sterfgeval of iets anders?

MARTINE : Het komt volgens mij allemaal door de trouw van onze buurman.

MADAME : Ja, dat is ook een eigenaardig huishouden, dat is waar...

DOKTER : Waarom? Wat doet hij dan, uw buurman?

MARTINE : Mag ik het vertellen?

DOKTER : Alstublieft.

MADAME : Wat heeft mijnheer dokter daar nu aan?

MARTINE : Zo krijgt hij misschien een beter inzicht in de dingen die ik mij aantrek, hé ma.

MADAME : En dat gaat helpen of wat?

DOKTER : Ge kunt nooit weten, madame. De oorzaak van allerlei kwalen ligt dikwijls op een onnozel plaatsje.

MARTINE : Voilà. Ik heb het nog gezegd tegen ons ma, maar zij zei dat het daar allemaal niks mee te maken heeft.

DOKTER : Ik denk niet dat uw moeder bevoegd is om zich daarover uit te spreken.

MADAME : Och god, allee. Ge zijt bedankt.

DOKTER : Welke studies hebt u gedaan, madame?

MADAME : Welke studies? Waarom moet ge dat weten?

DOKTER : Zomaar.

MADAME : Snit en naad.

DOKTER : En nadien?

MADAME : Nadien? Niks. Alleen snit en naad.

DOKTER : Onbevoegd dus. Als ik een chirurg was geweest, had ik er nog kunnen inkomen – maar nu kan ik alleen maar vaststellen dat u totaal, maar dan ook totaal, onbevoegd bent in deze materie.

MADAME : Het is al lang goed, ik heb het begrepen, mijnheer dokter.

DOKTER : Ja? Anders wil ik u nog eens uitleggen, zenne.

MADAME : Dat is niet nodig. Ik heb het verstaan.

DOKTER : Bon. Vertelt u me dan maar eens rustig wat er aan de hand is met uw buurman.

MARTINE : Mag ik het vertellen?

DOKTER : O ja, anders zou ik het niet vragen, hé.

MARTINE : Wel, luistert. Onze buurman trouwde met een weduwe die een volwassen dochter had. Door dat trouwen werd die dochter dus zijn stiefdochter. Op een schone dag kwam zijn vader op bezoek, werd verliefd op die stiefdochter en trouwde met haar. Vanaf dan werd zijn stiefdochter zijn stiefmoeder. Zijn vrouw kreeg een zoon. Die werd automatisch de schoonbroer van zijn vader, want hij is de halfbroer van zijn stiefdochter, diegene die met zijn vader getrouwd is. Maar aangezien zijn zoon de broer is van zijn stiefmoeder, is hij eigenlijk ook zijn nonkel. Tot daar ging het nog. Maar nu kreeg de vrouw van zijn vader ook een zoon. Dat is dus eigenlijk zijn broer, omdat hij de zoon is van zijn vader, maar eigenlijk ook zijn kleinkind, omdat het een zoon is van zijn stiefdochter. Zijn eigen vrouw is zijn grootmoeder, omdat ze de moeder is van zijn stiefmoeder en daardoor is hij in feite de kleinzoon van zijn eigen vrouw. Nu doordat hij getrouwd is met zijn grootmoeder, is hij niet alleen de echtgenoot en de kleinzoon van zijn vrouw, maar in feite ook zijn eigen grootvader. En omdat ik mij dat allemaal aantrek ben ik de laatste tijd een beetje overspannen. Verstaat ge, mijnheer dokter?

DOKTER : Ik...eu... ik kan het me voorstellen..

MADAME : Zou dat er iets mee te maken kunnen hebben, mijnheer dokter?

DOKTER : Absoluut. (*schrijft iets voor*)

MARTINE : Ziet ge het nu. En gij maar zeggen dat het allemaal niet zo erg is.

MADAME : Ja, kind, ge hebt gelijk.

DOKTER : Alstublieft. Ik heb u pilletjes voorgeschreven. Pakt er drie per dag, na de maaltijden.

MARTINE : Na het eten.

DOKTER : Alstublieft.

MARTINE : Moet ik mij ook nog uitkleden, mijnheer dokter?

DOKTER : Heel graag, juffrouw.

MADAME : Allee, mijnheer dokter, is dat nu echt nodig?

DOKTER : Nodig? Niet echt, neen. Waarom?

MADAME : Als het niet nodig is, dan zie ik niet goed in waarom ons Martine zich ook moet uitkleden.

DOKTER : Ge hebt gelijk, ik kan feitelijk voorts voor vandaag. Maar de volgende keer hebt ge wel prijs natuurlijk.

MARTINE : Merci, mijnheer dokter.

MADAME : Hoeveel is 't, mijnheer dokter?

DOKTER : Hé?

MADAME : Mijn schuld. Hoeveel is mijn schuld? Voor de consultatie.

DOKTER : Consultatie?

MADAME : Het visiet.

DOKTER : O ja... Juist. Dat is dan 35, alstublieft.

MADAME : Vijf en dertig? Amai dat is goedkoop.

DOKTER : Als u het zegt, madame.

MADAME : Op de repetitie was dat toch meer, hé?

DOKTER : Ja, maar toen gebruikten we briefjes van de monopoly, geen echt geld.

MADAME : Godjummenas, das waar ook.

(*vrouw betaalt*)

MADAME : Kunt u terug van vijftig?

DOKTER : Neen.

MADAME : Dat is dan een probleem. Ik heb niet anders als vijftig.

DOKTER : En ik heb niet kleiner dan honderd.

MADAME : Hebt gij geld bij, Martine?

MARTINE : Ik zal eens zien. (*gaat in geldbeugel*) Een briefje van twintig en eentje van vijf. Hoeveel was 't?

DOKTER : Vijf en dertig.

MARTINE : Wacht, hé... Mijnheer dokter heeft niks anders dan een briefje van honderd. Het was vijf en dertig. Honderd min vijf en dertig is vijf en zestig. *(de handelingen van onderstaande tekst worden tegelijk uitgevoerd)* Mijnheer dokter geeft het briefje van honderd aan mij, ik geef eentje van twintig aan ons ma, ons ma geeft haar briefje van vijftig en dat briefje van twintig van mij aan den dokter. Vijftig en twintig is zeventig, maar honderd min vijf en dertig was eigenlijk vijf en zestig, dat scheelt dus vijf. Nu geeft mijnheer dokter het briefje van vijftig en het briefje van twintig aan mij en ik geef mijnheer dokter het briefje van vijf omdat we daarjuist met een verschil van vijf zaten. En nu denk ik dat het is opgelost.

MADAME : Dat klopt niet, zenne. Ik had daarjuist een briefje van vijftig en ik moest vijf en dertig betalen. Waar is mijn overschot?

MARTINE : Dat is waar. Gij moet nog vijftien terugkrijgen.

DOKTER : Nog vijftien?

MARTINE : Alstublieft.

DOKTER : Ik heb een briefje van vijf.

MARTINE : Dat is te weinig.

DOKTER : Ik zal u dat van vijf al geven. Dan hebt ge tien te goed van mij.

MADAME : Merci, mijnheer dokter. Maar volgens mij klopt het niet, zenne. Ik had een briefje van vijftig en ik moest vijf en dertig betalen. Ik heb een briefje van vijf en ik zou nu eigenlijk vijftien in totaal moeten hebben.

MARTINE : Ik gaan dat oplossen. Geeft dat briefje van vijf aan mij en ik geef u er eentje van twintig voor in de plaats. Das evengoed, hé ma.

MADAME : Allee vooruit. Merci, kinneke.

DOKTER : En moet ik dan niks meer geven?

MARTINE : Neen, maar ge moet nog wel vijf en dertig krijgen van mij voor het visiet.

DOKTER : Ja, ik dacht al.

MARTINE : Ik zal vijf en vijftig geven.

DOKTER : Dan moet ik nog twintig aan u. Maar ik heb niet kleiner dan honderd.

MADAME : Ik zal die twintig efkens voor u voorschieten. Hier Martine. *(geeft twintig aan Martine)*

DOKTER : Goed. Doet me er wel aan denken dat ik die straks aan u geef, madame.

MADAME : Ik doe u er wel aan denken, ge moet geen bang hebben. *(dokter stopt zijn geldbeugel in zijn zak)*

MARTINE : Zeg, mijnheer dokter.

DOKTER : Ja, meiske.

MARTINE : Steekt gij uw portefeuille altijd los in uw zak?

DOKTER : Ja. Dat is een gewoonte, denk ik.

MARTINE : Is dat niet gevaarlijk?

DOKTER : Gevaarlijk? Ik zou niet weten waarom.

MARTINE : Ik wil wedden voor twintig euro dat ik uw portefeuille uit uw zak kan halen, zonder dat ge dat voelt.

DOKTER : Ja, dat zal wel.

MARTINE : Serieus.

MADAME : Ja, Martine, ik verschiet alle dagen van u. Dat hebt ge dan toch zeker niet van mij geleerd, zoiets.

MARTINE : We hebben een nieuwe meester op 't school en die heeft mij dat geleerd.

DOKTER : Interessante school.

MARTINE : Wat denkt ge, mijnheer dokter? Wedden voor twintig euro?

DOKTER : Allee vooruit, 't is goed, probeert maar eens.

MARTINE : Als ge efkens wilt rechtstaan.

DOKTER : Allee. (*dokter recht, Martine tot bij dokter*)

MARTINE : De meester heeft gezegd dat ge de mensen eerst moet afleiden, dat helpt. (*ze maakt met één hand een beweging en graait dan met de andere hand de portefeuille uit de zak van de dokter*)

DOKTER : Proficiat. Maar ik heb het wel gevoeld, zenne.

MARTINE : Serieus?

DOKTER : Jaja, ik voelde het héél goed. Ge hebt verloren.

MARTINE : Spijtig. Alstublieft. (*geeft 20 euro aan dokter*)

DOKTER : Neen, neen, laat maar.

MARTINE : Neen, mijnheer dokter. Eerlijk is eerlijk. Ik heb de weddenschap verloren.

DOKTER : Okee. Merci. (*neemt geld aan*)

MARTINE : Als ge wilt wedden, moet ge ook tegen uw verlies kunnen, vind ik.

DOKTER : Dat is heel juist, kind. Bon. Dan zijn we rond, zeker.

MADAME : Ge kunt misschien ineens die twintig euro aan mij geven, dan moet ik u daar al niet meer aan laten denken.

DOKTER : Dat is ook waar. Alstublieft, madame. (*geeft 20 euro aan madame*) Allee, tot...eu.. negen uur. (*geeft dames de hand*)

MARTINE : Ik slaag een toertje over.

DOKTER : Pardon?

MARTINE : Dat ik straks niet mee kom. Ons ma komt wel alleen.

DOKTER : Ik begrijp het.

MARTINE : (*merkt schilderij op*) Is dat van u?

DOKTER : Dat schilderij? Neen, dat hing hier al. Ik heb het maar laten hangen. Stom, hé?

MARTINE : Stom? Ik weet niet.

DOKTER : Dat zal kunst zijn, zeker.

MARTINE : Absoluut. En er straalt zoveel van uit.

DOKTER : O ja?

MARTINE : Ongetwijfeld.

DOKTER : Wat maakt u er dan van?

MARTINE : Ik zou zeggen... (*bekijkt schilderij nauwkeurig*) Het is een op pantheïstische grondslag berustende mystiekfilosofische wereldbeschouwing met brahmanistische elementen en zowel een sensitieve secularisatie als een thermogene bron voor de echte kunstliefhebber.

DOKTER : Serieus?

MARTINE : Zeker. De combinatie van conformisme is niet alleen ekwidistant door zijn vormgeving, maar het verborgen pointillisme, le pointillisme caché, het sensorische sensualisme, la sensualité sensorique, én de bijzondere sensibele sereniteit wat het doek duidelijk uitstraalt, doet mij denken aan de saturatie van de clupea sardina.

DOKTER : Allee zeg...

MARTINE : De pyrosfeer rondom de kern, de crux interpretum van de schijnbaar universele horizontale limitatie en pas op: ge ziet duidelijk de invloeden van het fauvisme, het kubisme, het poëtisch-abstracte in de compositie, het surrealistische instinctieve opposante karakter van de verticale limitatie en het purisme van het geheel. Allee ja, dat is mijn mening, verstaat ge?

DOKTER : Jaja, natuurlijk.

MADAME : Daar kunt ge mee voort zeker?

DOKTER : Ik denk het wel, ja.

MADAME : Dan zijn we er maar eens terug mee weg.

DOKTER : Bon. Allee. Ik gaan ineens mee naar buiten.

MADAME : Dringend naar een patiënt ?

DOKTER : Neen, madame, dringend naar de hoek. Na al die emotie moet ik zo rap mogelijk een pint pakken. Antistress, verstaat ge? En dan ga ik naar huis, het gras afrijden en pannenkoeken bakken voor de kleinkinderen.

MADAME : Och zo... (*dan tot Martine*) Martine ! Loopt recht !

MARTINE : Zééég.

MADAME : Als ge afgaat, moet ge dat altijd doen in stijl. Zo. (*doet het haar voor*)

MARTINE : Allee vooruit dan... Zo goed?

MADAME : Veel beter, kinneke. Dat is al veel beter. (*ALLEN AF*)

DEEL 2

(Madame De Vos op, gevolgd door haar dochter Martine. Ze draait de plaat om en er staat nu "IN EEN CAFE." Ze zoeken een plaats en gaan beiden zitten aan een tafeltje.)

MADAME : Wat moet gij hebben?

MARTINE : Niks.

MADAME : Martine, begint weer niet, hé!

MARTINE : Ik heb geen dorst.

MADAME : Pakt dan een stuk chocolat.

MARTINE : Ma, ik moet niks hebben. Klaar?

MADAME : Jaja, 't is al goed. Ik pak al rap een koffietje en dan gaan we naar huis. Ziet gij ieverans een garçon?

MARTINE : Ik heb nog ik weet niet hoe veel huiswerk.

MADAME : Daar hebt ge sebiet meer dan tijd genoeg voor.

MARTINE : Als ik het niet af krijg is dat uw schuld.

MADAME : Nu gaan we hier niet overdrijven, hé kinneke. Nu ineens hebt ge 'ik weet niet hoe veel huiswerk.' Maar als ge thuis op uw kamer muziek aan 't spelen zijt, telt dat niet.

MARTINE : Ik zeg al niks niet meer.

MADAME : Dat zal 't beste zijn.

MARTINE : Maar komt niet zagen dat ik teveel buizen heb en mijn jaar moet overdoen.

MADAME : Martine, alstublieft...

(de dokter komt binnen en zoekt blijkbaar een plaats)

MARTINE : Ma! Da's dien dokter.

MADAME : 't Is niet waar... Die is plaats aan 't zoeken... Ik hoop dat hij niet aan dit tafeltje komt zitten... Och neen, hier hebt ge hem...

DOKTER : Excuseert dames.

MADAME : Bezet !

DOKTER : Wablief?

MADAME : 't Is bezet.

DOKTER : Dat is heel vriendelijk, madame. Dank u. *(hij gaat bij de dames aan tafel zitten)*

MARTINE : Graag gedaan.

DOKTER : Koud buiten, hé?

MADAME : Dat wel, ja.

DOKTER : De tijd van 't jaar, nietwaar. Juli. De zomer. Juist, hé?

MADAME : Ja...

MARTINE : *(zucht)* Mag ik nu niet naar huis gaan?

MADAME : Neen, Martine, ge blijft zitten.

MARTINE : Wat zit ik hier te doen? Niks.

MADAME : Dat is eender. Als ik zeg dat ge blijft zitten, dan blijft ge zitten. Is dat goed verstaan?

MARTINE : Ja, 't is al goed...

DOKTER : Wat gaan we drinken?

MARTINE : Voor mij niks, dank u.

MADAME : Ik heb juist besteld.

MARTINE : Leugenaar.

MADAME : Martine !!

MARTINE : Ik heb nog geen garçon gezien, zenne.

MADAME : Ge gaat de ezel niet uithangen, hé Martine.

MARTINE : Ik heb alleen maar gezegd dat ge liegt, dat is alles.

MADAME : (*haalt sleutelbos uit haar handtas*) Hier. En maakt dat ge naar huis zijt! Ambetant jonk !

MARTINE : Merci, ma'ke.

(*Martine af*)

DOKTER : Das de puberteit, hé, madame.

MADAME : Dan hoop ik dat het rap voorbij is. Ik word compleet hoorndol van dat jonk.

DOKTER : Morgen spreken ze van een hittegolf.

MADAME : Hein?

DOKTER : Juist gehoord op de radio.

MADAME : Och god...

DOKTER : En dan is er niks zo goed als een goed tasje koffie. Pas op, de meeste mensen hebben de neiging om dan iets koud te drinken, maar dat is rats verkeerd.

MADAME : Allee...

DOKTER : Diarree.

MADAME : Hein?

DOKTER : Diarree. Koud drinken. Heel slecht voor den diarree. Allee ja, eigenlijk heel goed voor den diarree. Hahahaha!! 't Is in elk geval zo: van koud drinken krijg ik altijd diarree.

MADAME : Och god...

DOKTER : U niet?

MADAME : (*weet niet wat te zeggen*) Ik weet het eigenlijk niet...

DOKTER : Afgang? De vlamme schijterij.

MADAME : Alstublieft, zeg.

DOKTER : Ik kan het niet beter beschrijven.

MADAME : Ik denk dat ik maar eens doorga.

DOKTER : Als ge doorgaat zijt ge in twee.

MADAME : Dag, mijnheer dokter.

DOKTER : Allee, komaan, blijft nog wat. Ge zou me daar een groot plezier mee doen.

MADAME : Ik moet gaan zien. Ons Martine is geen meisje om alleen thuis te zitten.

DOKTER : Een koffietje? Garçon !!

MADAME : Neen, echt niet. Ik ben weg.

DOKTER : Jeanne, alstublieft, ga terug zitten. Komaan.

MADAME : Ik heet Yvonne.

DOKTER : Dat speelt geen rol. Hoe zou u willen dat ik heet? Is Frans goed voor u?

MADAME : Mijnheer dokter, alstublieft...

DOKTER : Oké, 't is goed. Ik heb het verstaan. Zegt dan maar Louis.

MADAME : Luistert, mijnheer, uw voornaam interesseert me niet.

DOKTER : Zwijgen, zeg ik !!! En zitten!!! Allee!!! Zit !! Zit !!

(madame De Vos gaat terug zitten) Voilà, se, dat is al beter. Moet er melk en suiker in uw koffie? Garçon!!! Twee koffietjes!!

MADAME : Doet u altijd zo, mijnheer ?

DOKTER : Louis, oké ?

MADAME : Louis.

DOKTER : En nu blijft ge zitten tot dat ik ben uitgekapt. Klaar?

MADAME : Alstublieft, zeg...

DOKTER : Ik zei : KLAAR ????

MADAME : Ja, klaar.

DOKTER : Dat is beter, se. En ge moet geen schrik hebben: ik laat u nooit niet meer alleen.

MADAME : Wablief ?

DOKTER : Nogal een situatie, hé?

MADAME : Dat denk ik ook.

DOKTER : Das de puberteit, Yvonne. Ze doen liever hun eigen goesting dan te luisteren. Hoe zijn we zelf geweest. Juist, hé?

MADAME : Ik weet niet wat ge wilt zeggen...

DOKTER : Maar ge kunt gerust zijn: ik blijf bij u tot de dood ons scheidt.

MADAME : Ik denk dat u teveel gedronken hebt, mijnheer.

DOKTER : Louis!!

MADAME : Louis.

DOKTER : Ik moet alles toch geen vijftig keren herhalen? Ik heet Louis en gij heet Yvonne. Oké?

MADAME : Oké.

DOKTER : Wij zouden een schoon koppel zijn.

MADAME : Wat?

DOKTER : Wij zijn smoorverliefd op mekaar.

MADAME : Alstublieft, zenne zeg... *(wil rechtstaan)*

DOKTER : Zit !! Zit !!! (*ze gaat terug zitten*) En nu gaan we blijven zitten of ik ga mij hier kwaad maken. En als ik mij kwaad maak, dan ben ik mezelf niet meer. Dan komt het schuim op mijne bek. Ik zou accidenten kunnen doen. En dat willen we toch niet, hé Yvonne? Allee vooruit, dan zijn we akkoord. Gij moest toch ook koffie hebben, hé?

MADAME : Jaja, dat is goed.

DOKTER : Als ge liever iets anders hebt?

MADAME : Neen, koffie is goed.

DOKTER : Jamaar, ge moet nu geen koffie pakken omdat ik een koffie pak. Als ge liever iets anders hebt?

MADAME : Het is goed. Een koffie is goed.

DOKTER : Ik ben blij dat ik u heb leren kennen, Yvonne. Ik denk dat wij samen heel gelukkig zullen worden. Wat denkt gij over seks?

MADAME : Hein?

DOKTER : Twee keren per week vind ik in orde. Ik vind niet dat we al direct moeten overdrijven. Wat denkt gij ervan?

MADAME : Zijt gij niet beschaamd?

DOKTER : Oké, oké, één keer in de week om te beginnen. We zien wel. We mogen vooral niks forceren. Juist, hé?

MADAME : Juist.

DOKTER : Welke kant kiest gij?

MADAME : Welke kant?

DOKTER : Awel ja, welke kant?

MADAME : Kant? Wat kant?

DOKTER : Links of rechts.

MADAME : Waar hebt gij 't over?

DOKTER : Het bed. Linker of rechterkant?

MADAME : Alstublieft...

DOKTER : Wel??? Links of rechts?

MADAME : Rechts.

DOKTER : Dat zal niet gaan. Ik pak de rechterkant.

MADAME : Ik slaap altijd aan de rechtse kant.

DOKTER : Dan wordt het hoogtijd voor verandering. Ik pak de rechterkant en gij pakt de linker. Oké?

MADAME : Ik weet niet of ik dat kan gewoon worden.

DOKTER : Dat moet dan maar.

MADAME : Luistert nu eens. Ik slaap altijd op mijn rechterzij. Als ik op mijn rechterzij lig aan de linkerkant van het bed, gaat dat dan niet lastig zijn?

DOKTER : Lastig?

MADAME : Op welke zij slaapt u?

DOKTER : Op mijn linkse.

MADAME : Serieus? Zou u dan niet liever op mijn plaats liggen?

DOKTER : Waarom?

MADAME : Als ik aan de linkerkant lig op mijn rechterzij en gij ligt aan de rechterkant op uw linkerzij, dan ademen we constant in mekaars gezicht.

DOKTER : Hebt gij soms iets tegen mijn adem?

MADAME : Neen...

DOKTER : Als ge niks tegen mijne adem hebt, wat kan het u dan schelen? Ik pak de rechterkant en gij de linker, daarmee uit.

MADAME : Oké...

(een stilte)

DOKTER : Trekt gij uw benen in als ge slaapt?

MADAME : Ik denk het niet. Waarom?

DOKTER : Wreed degoutant als ge uw knieën zou intrekken. Los in mijn kruis, verstaat ge?

MADAME : A ja... dat is waar...

DOKTER : Degoutant. Wreed degoutant. Maar ja, ik zeg het nog: kinderen kunnen lastig zijn. Vooral in de puberteit. Pas op, ik kan het weten. Ik ben dokter, madame. Dat wist u toch, hé?

MADAME : Dat wist ik, ja...

(een stilte)

DOKTER : Willen we op het terras gaan zitten? Of zit ge liever hier?

MADAME : Ik zou feitelijk liever naar huis willen gaan.

DOKTER : Och god, allee. En waarom? Is 't hier niet gezellig?

MADAME : Dat wel, maar...

DOKTER : Voilà, se! Dat is weeral geregeld. We blijven nog wat.

MADAME : Ik zou naar huis willen gaan. Ik sterf van de koppijn.

DOKTER : Koppijn ? Allee zeg. Dat komt goed uit. Ik ben dokter, madame. We zullen uw geval eens gauw bloot leggen. Zou u met mij willen trouwen, Yvonne?

MADAME : Hein?

DOKTER : Fantastisch. Ge zult er geen spijt van hebben.

MADAME : Mag ik daar niet efkens over nadenken. Ge kunt toch moeilijk verlangen dat ik u nu direct een antwoord geef?

DOKTER : Is dat dan zo moeilijk om te beslissen? 't Is ja of 't is neen. Of hebt gij iets tegen mij?

MADAME : Mijnheer, ik bedoel, Louis, alstublieft.

DOKTER : Vrouwen. Ik zal ze nooit begrijpen. Nooit. *(recht, roept dan alvorens af te gaan)* Garçon !!!! Laat die koffietjes maar zo !!! *(af)* *(Madame De Vos zit er een beetje aangeslagen bij. Enkele ogenblikken later komt Martine binnen)*

MARTINE : Zit gij hier nu nog ?

MADAME : (*verstrooid*) Hein ?

MARTINE : Zouden we niet beter naar huis gaan, ma? Sebiet hebt ge weer een stuk in uw voeten van al die drank.

MADAME : Wablief? Wat zegt gij nu allemaal?

MARTINE : Dat was maar om te lachen, hé ma.

MADAME : Ik kan daar niet mee lachen, kind.

MARTINE : Allee, hoe zit het nu? Gaat ge mee?

MADAME : Ja, dat is goed... (*recht*) Ik dacht dat gij al naar huis waart.

MARTINE : Ik loop niet geren alleen over straat.

MADAME : Groot gelijk, maske. Allee, kom, we zijn weg. En niet vergeten, hé: als ge afgaat, doe het dan in stijl.

MARTINE : Ja, ik weet het, ma, 't is al goed.

MADAME : Jamaar, das gene zever, hé zeg. Loopt recht!

MARTINE : Zo goed?

MADAME : Voilà. Ge ziet, als ge wilt dan kunt ge het.

(*beiden af*)

DEEL 3

(*de plaat is terug omgedraaid en er staat "BIJ DE DOKTER"*)

(*Madame De Vos en dochter Martine komen binnen. Ze gaan zitten.*)

MADAME : (*na een stilte*) En denkt eraan: als die dokter iets vraagt, dan zal ik wel antwoorden.

MARTINE : Is 't weer zo? Mag ik weer niks zeggen?

MADAME : Martine, alstublieft, we gaan het daar weer niet over hebben, hé. Ik wil gewoon vermijden dat ge stomme dingen zou zeggen.

MARTINE : En daarom moet ik zwijgen?

MADAME : Ik wil niet in affronten vallen.

MARTINE : (*recht*) Ik ga naar huis.

MADAME : Hier blijven gij !! Martine !! Zit !! Hier !! En zit !!
(*Martine terug op stoel*)

MARTINE : Ik snap niet waarom dat ik altijd moet meekomen als gij naar den dokter gaat. Ik zit hier gewoon mijn tijd te verdoen. Plezant is anders.

MADAME : Denkt gij misschien dat ik voor mijn plezier naar den dokter gaan? Ik wil gewoon dat gij meegaat, dan kan ik u in 't oog houden.

MARTINE : Ik ben toch geen klein kind meer, hé ma.

MADAME : Hoor ik u nog?

MARTINE : Ja, 't is al goed...

(*dokter komt nu ook binnen*)

DOKTER : Ahaaa! De dames zijn er al. Excuseert dat ik u efkens heb laten wachten. Ik moest een dringende boodschap doen.

MADAME : Dat is niks, mijnheer dokter.

DOKTER : Niks? Amai. 't Was anders de moeite. Ik dacht dat mijn darmen en al er mee uitkwamen. Bon. Wat kan ik voor jullie doen?

MADAME : Dat weet ik niet.

DOKTER : Och god, allee, u weet het niet?

MADAME : U hebt mij gisteren opgebeld en gevraagd of ik eens niet kon langskomen.

DOKTER : O ja?

MADAME : Gisterenavond rond de zevenen.

DOKTER : Gisterenavond? Dan zijt u wel een pak te laat, hé, madame De Vos.

MADAME : Neen! Gisterenavond hebt u mij gebeld. Rond de zevenen.

DOKTER : Rond de zevenen? Tiens...

MADAME : U wou iets met mij bespreken.

DOKTER : Allee zeg... Het zegt me niks.

MADAME : Dat kan nu toch niet! U hebt mij zelf gebeld.

DOKTER : Ik kan mij daar niks van herinneren. Maar allee, dat is niks. Nu dat ge hier toch zijt, ik zou eens iets willen vragen. Als u het mij toestaat natuurlijk?

MADAME : Tja, we zijn hier nu toch. Vraagt u maar, mijnheer dokter.

DOKTER : Bon. Wel, luistert... Ik maak mij zorgen om de voortzetting van deze praktijk. Begrijpt u?

MADAME : Niet direct, neen.

DOKTER : Bezie mij eens goed, madame.

MADAME : Ja. En?

DOKTER : Ik ben in de fleur van mijn leven, madame. In de fleur van mijn leven. Maar toch maak ik mij grote zorgen. Ooit zal er een moment komen dat ik deze praktijk zal moeten stopzetten. Meer dan waarschijnlijk zal dat zijn omdat mijn gezondheid het op dat moment niet meer zal toelaten om mijn praktijk op een ordentelijke manier verder te zetten. En daarom, madame, daarom dien ik nu, vandaag, heute, aujourd'hui, mijn verantwoordelijkheid op te nemen. Vastberaden en plichtsbewust.

MARTINE : Wat een zin, zeg. Hoe lang hebt ge daar op geoeffend om dat van buiten te leren?

MADAME : Martine!! Ik heb u verwittigd, hé!! Ik wil hier weer niet afgaan, hé!!

DOKTER : Ja, ik wou dat eerst ook niet. Maar als 't moet, dan moet het. De natuur kunt ge niet tegenhouden.

MARTINE : Ik word hier behandeld als een klein kind. Pas op voor dit, pas op voor dat, zit stil, zwijgt. Ik begin dat kotsbeu te worden.

MADAME : Het wordt tijd dat ge uw plaats eens leert kennen.

MARTINE : Mijn plaats. Ge zijt precies over een hond bezig.

MADAME : Als grote mensen spreken, moeten kleine kinderen zwijgen.

MARTINE : Alstublieft, zeg. Allee, mijnheer dokter, wat zegt u daar nu van?

DOKTER : Ik zou ook graag hebben dat ge eens efkens zwijgt. Ik was iets aan 't uitleggen. Als ge me iedere keer onderbreekt, dan ben ik op de duur mijn draad kwijt.

MARTINE : Oké, goed. Ik trek mijn mond niet meer open.

DOKTER : Bon. Waar was ik gebleven?

MADAME : Geen idee...

MARTINE : (*zucht*) Ge waart uw verantwoordelijkheid aan 't opnemen.

DOKTER : Juist. Vastberaden en plichtsbewust.

MADAME : (*een stilte*) En?

DOKTER : U zijt niet mee, hé?

MADAME : Neen.

DOKTER : Ik zal het u uitleggen. Vòòr mij had mijn vader deze praktijk, daarvoor was het de praktijk van mijn grootvader, daarvoor was het mijn overgrootvader, daarvoor mijn over-over-grootvader. Begrijpt u? Al tien generaties lang is deze dokterspraktijk overgegaan van vader op zoon. Al tien generaties. En met mij stopt het. Gedaan, fini, schluss.

MADAME : En de kinderen?

DOKTER : Die zijn allemaal dokter geworden, madame, alle drie.

MADAME : Maar niemand wil het van u overpakken?

DOKTER : Jawel. Maar dat is het hem juist. Ze zouden alle drie wel willen. Ze vechten er bijna voor. Maar ik wil het niet.

MADAME : Dat snap ik niet.

DOKTER : Ik heb drie dochters. Geen zoon. Er is niemand om mijn naam verder te zetten. Als hier één van mijn dochters komt te zitten, dan is 't gedaan. Nadien komt er niemand met dezelfde naam meer.

MADAME : Ik vrees dat daar weinig aan te doen is.

DOKTER : Juist. En daarom had ik graag met u een 'klapke' gedaan.

MADAME : Met mij? En waarover?

DOKTER : Aangaande de opvolging, madame. Ik ben ten einde raad. Ik moet een opvolger hebben.

MADAME : Ik zie niet goed in hoe ik u een opvolger aan de hand kan doen.

DOKTER : Dat kan anders op volkomen natuurlijke wijze geschieden. Penetratie, bevruchting, eisprong, enzovoort, enzovoort.

MADAME : Ow ow ow ! U bedoelt toch niet...? Sorry, maar dat zal niet doorgaan, vrees ik. Ik zie mij niet opnieuw zwanger worden omdat u zo nodig de familietraditie wilt verder zetten. En daarbij, wie zegt er dat ik dan een zoon op de wereld ga zetten? Het kan evengoed een dochter zijn en dan staat ge even ver.

DOKTER : Nu zitten we efkens verkeerd, denk ik.

MADAME : Ik hoorde u duidelijk zeggen: op een volkomen natuurlijke wijze, penetratie, bevruchting. Ik maak daar uit op dat u bij mij een kind wilt maken.

DOKTER : Madame! Geen haar op mijn kop dat er aan denkt om bij u een kind te maken! Au contraire, madame! Het idee alleen al.

MADAME : Bedankt. Dat is maar om aan te pakken. Zie ik er zo afstotelijk uit, misschien?

DOKTER : Neenee, madame, zeker niet. Ik vind u zeer aantrekkelijk en onder andere omstandigheden ben ik bereid om direct met u in de koffer te duiken. Maar we moeten ernstig blijven, madame. U bent ook niet meer zo piepjong. Ik wil mijn zoon het plezier van een jonge moeder te hebben absoluut niet ontzeggen. Daarom kan ik u onmogelijk nomineren voor het moederschap. Ik moet mezelf verplichten om uit te zien naar een jonger exemplaar. Zoveel ben ik mijn aanstaande zoon wel verschuldigd.

MADAME : Dat begrijp ik, mijnheer dokter. Maar waarom wilde u mij dan spreken?

DOKTER : Omdat ik een persoon van het vrouwelijk geslacht meen gevonden te hebben die mij perfect geschikt lijkt.

MADAME : En nu vraagt u om mijn zegen?

DOKTER : Zoiets ja.

MADAME : Maar mijnheer dokter toch. U bent een volwassen man. U bent oud en wijs genoeg om zelf te beslissen wie er uw aanstaande gaat worden. Daar hebt u mijn toestemming toch niet voor nodig. Ik vrees dat u eerder de toestemming van uw echtgenote zult nodig hebben.

DOKTER : O ja?

MADAME : Volgens mij bent u nog altijd getrouwd en is bigamie bij wet verboden.

DOKTER : Bigamie?

MARTINE : Bigamie wilt zeggen dat u met meer dan één vrouw bent getrouwd.

DOKTER : O, is dat bigamie?

MADAME : En dat kan voor problemen zorgen.

DOKTER : Dat denk ik nu wel niet...

MADAME : Hoe gaat ge dat dan oplossen? Ge gaat toch niet scheiden?

DOKTER : Ik kan niet anders, madame. Ik moet scheiden. Anders kan dat kind mijn naam niet dragen, hé. Ik scheid en ik trouw opnieuw, maar dan met iemand anders. Dan heb ik de minste problemen.

MADAME : Allee vooruit. Weet uw vrouw het al?

DOKTER : We hebben het al uitgebreid besproken. Ze snapt volkomen mijn probleem en ze zal mij niks in de weg leggen.

MADAME : A la bonheur. Hebt ge uw nieuwe vlam al voorgesteld?

DOKTER : Nog niet. Maar ik ga daar toch niet te lang mee wachten. Nu dat ik weet dat ik van uw kant ook geen problemen moet verwachten, ben ik weeral een stukje geruster. En u kan ook gerust zijn, madame: ik zal ze heel goed soigneren, uw dochter.

MARTINE : Wablieff??

MADAME : U bent aan 't zwanzen?

DOKTER : Ik ben bloedserieus, madame.

MARTINE : Ik mag nog altijd niks zeggen, zeker?

MADAME : Mijnheer dokter, alstublieft...

DOKTER : Uw dochter is de uitverkorene.

MARTINE : Allee, merci.

DOKTER : Madame, ik wil een kind van uw dochter. Punt uit.

MADAME : Ja, droomt maar hardop. U hebt toch niet gedronken of zo?

DOKTER : Madame, ik ben nog nooit zo nuchter geweest als vandaag. Ik wil een kind van uw dochter. Een zoon. Een flinke zoon. En daarom heb ik u naar hier laten komen, om het met u te hebben over de modaliteiten.

MADAME : Nu geloof ik dat gij iets mankeert. Het verschil in leeftijd is u nog niet opgevallen, zeker?

DOKTER : Integendeel ! Dat groen blaadje is perfect. En wat dat leeftijdsverschil betreft: échte liefde kent geen leeftijd, madame. En misschien nog een klein detail om u te overtuigen: ik zit er warmpjes in. Financieel kom ik niks tekort.

MADAME : Nog voor geen miljoen, mijnheer. Vergeet het maar.

DOKTER : Alles heeft zijn prijs, madame. Wat had u in gedachten?

MADAME : Ik had niks in gedachten. Gij denkt dat mijn dochter zomaar te koop is of wat?

DOKTER : Vijfhonderd duizend? Cash in 't handje.

MADAME : Doe geen moeite.

MARTINE : Ik vind dat we eens serieus moeten klappen.

MADAME : Ja, 't is klaar, zwijgt maar al.

MARTINE : Neen, ik zwijg niet!!! Mag ik alstublieft eens zélf beslissen wat er met mij gebeurt!!

MADAME : Komaan, Martine, we gaan naar huis.

MARTINE : Neen!! We blijven hier!! Ik wil hier over klappen.

MADAME : Over klappen? Seffens uw bed in, ja.

MARTINE : Ma, alstublieft!! Ik ben geen klein kind meer!!! En ik ben oud genoeg om zelf te beslissen wat ik wel of niet doe!! Klaar????

MADAME : Martine!! De mensen!!

MARTINE : Ik veeg mijn voeten aan de mensen!!

MADAME : Ik ken u niet meer, zenne.

MARTINE : Dat moet gij weten!! Mijnheer dokter, luistert. Ik wil dat we eens serieus onderhandelen over het maken van uw toekomstige zoon. Om te beginnen wil ik het hebben over de financiële kant van de situatie. Als ik het doe, wil ik er zelf financieel beter van worden.

DOKTER : Ja, natuurlijk, dat is maar normaal, hé. En aan wat had u gedacht?

MARTINE : Een miljoen.

DOKTER : Een miljoen? Is dat alles?

MARTINE : Ja. Een miljoen euro.

DOKTER : Euro?

MARTINE : Of Dollars, dat is ook goed.

DOKTER : Een ogenblik, hé.... Eén miljoen Euro.... Hoeveel was dat vroeger?

MARTINE : Dat heeft toch geen belang, zeker. Euro is euro.

MADAME : In Franken was dat vroeger veertig miljoen.

DOKTER : O zo...

MARTINE : En ge moet niet proberen af te pingelen, ik doe niks van de prijs af.

DOKTER : Neen, neen, dat begrijp ik.... Ik ben alleen niet zeker of er nog zoveel op de rekening staat. Ja, we hebben juist wat kosten gehad, ziet ge, vandaar. Maar ik zal 't nazien. Ik zal er zo rap mogelijk werk van maken.

MADAME : Ik vind u feitelijk wel goed, hé, mijnheer dokter. Een paar dagen geleden in 't café wou u nog met mij trouwen.

DOKTER : Ja, ik weet het. Ik heb er ondertussen eens goed over nagedacht. Toen in dat café zag ik het echt niet meer zitten. En ge moet dat echt zien als een wanhoopsdaad.

MADAME : Een wanhoopsdaad? Allee merci. De complimenten zijn weer voor niks vandaag.

MARTINE : Hoe zit het? Wat gaan we doen?

DOKTER : Ik zal u zo rap mogelijk bericht laten.

MARTINE : Ik had het feitelijk graag nu geweten. En nog iets: van zo gauw dat ik ervoor gezorgd heb dat er een zoon van u op de wereld staat, dan wil ik dat we scheiden.

DOKTER : Scheiden?

MARTINE : Of hebt ge liever dat ik wacht tot ge uw laatste adem uitblaast? En dat ik dan met de rest van uw fortuin ga lopen?

DOKTER : Oké, goed. Een kleine en dan scheiden. Ik zal er eens over nadenken.

MARTINE : En geen discussie over het hoederecht. De kleine blijft bij mij.

DOKTER : Ik mag hem toch zien af en toe?

MARTINE : Dat weet ik nog niet. En dan had ik nog een klein vraagje.

DOKTER : Doe maar.

MARTINE : Gij gaat dus van uw vrouw scheiden?

DOKTER : Ja. Absoluut.

MARTINE : En dan trouwt ge met mij?

DOKTER : Dat was de bedoeling, ja.

MARTINE : En dan scheidt ge van mij?

DOKTER : Eu... zoiets, ja.

MARTINE : Door het feit dat ge al eens avances hebt gemaakt bij ons ma, zou het kunnen dat ge na onze scheiding terug voor ons ma kiest en haar misschien ook nog een kind in haar nek draait. Maar dan heb ik weer problemen, hé. Die kleine van ons ma zal een halfbroer van mij zijn, maar ook een halfbroer van mijn zoon. Mijn zoon zal bomma zeggen tegen mijn moeder en bompa tegen u omdat gij de man zijt van zijn bomma, maar eigenlijk zijt ge zijn vader. Nu door het feit dat gij getrouwd zijt met mijn moeder ben ik eigenlijk ook uw stiefdochter en is mijn kleine uw kleinkind, ook al zijt ge zelf de vader. Nu vraag ik me feitelijk af of die kleine ook bomma tegen mij moet zeggen? Vindt ge niet dat ik op mijn leeftijd wat jong ben om bomma te spelen?

MADAME : Martine, alstublieft, gij kunt er altijd nogal een uitleg van maken, zenne.

MARTINE : Is dat nu zo moeilijk?

MADAME : Wij zijn hier aan 't afgaan dat het niet meer schoon is.

MARTINE : Denkt gij dat?

MADAME : Al die moeilijke zinnen, zeg. Volgens mij kunnen de mensen dat niet meer volgen.

MARTINE : (*kijkt rond*) Amai... Die kunnen nogal loeren, hé?

DOKTER : 't Is te zeggen, zeg. Daar vanachter... Ziet ge hem zitten? Amai mijn frak, zeg.

MARTINE : Ik heb zware twijfels.

MADAME : Twijfels? Waarover?

MARTINE : Over dat trouwen met dien dokter.

MADAME : Dat zal wel meevallen. En daarbij: uw broodje is dan ineens gebakken.

MARTINE : Ik gaan 't niet doen.

MADAME : Wablief?

MARTINE : Neen. Van al die situaties krijg ik op de duur koppijn. Ik denk dat ik mijn toekomst een klein beetje anders gaan uitstippelen.

MADAME : Denkt nu toch eens vijf minuten na, kinneke. Ge laat hier serieus wat liggen, zenne, weet ge dat?

MARTINE : Dat geeft niet. Ik zal zelf mijn toekomst wel bepalen. En wilt ge weten hoe die eruit ziet? Luistert. Stel dat ik nu zwanger ben.

MADAME : Zwanger? Hoe kan dat nu?

MARTINE : Ma, alstublieft, ik zei: stel.

MADAME : En van wie?

MARTINE : Dat maakt toch niet uit! Van een Roger.

MADAME : Ik ken geen Roger.

MARTINE : Ik ook niet. Maar stel dat die Roger de vader van mijn kind wordt.

MADAME : Daar hebt gij mij nooit iets over verteld.

MARTINE : Ik weet het. Misschien trek ik dan wel wat op u en vertel ik ook niet altijd alles. Nu moet ik zeggen: het is wel spannend. Dat is zoiets als, allee ja, bijvoorbeeld in 't geniep sigaretten roken.

MADAME : Gij rookt toch niet?

MARTINE : Ik bedoel dat ook niet letterlijk, hé ma! Die Roger en ik, wij zien mekaar graag. En we zijn van plan om samen te gaan wonen, met of zonder geld dat maakt niet uit.

MADAME : Samenwonen?

MARTINE : Trouwen is hopeloos uit de tijd. Daarbij, dat kunnen we nog altijd als we daar ooit goesting voor hebben. Voilà, nu weet ge het. En nu ben ik er mee weg.

MADAME : Martine!

MARTINE : Wat is 't nu?

MADAME : Ik snap u toch niet, zenne. Denkt toch eens na.

MARTINE : Dat heb ik gedaan, zijt maar gerust. En de rapste manier om thuis weg te zijn is mij een kind laten maken. En als dat gebeurd is, ben ik gerust.

MADAME : Hoe kunt ge nu zoiets zeggen?!

MARTINE : Ge hebt me lang genoeg als een klein kind behandeld.

MADAME : Dat is niet waar. Ik heb u altijd willen beschermen.

MARTINE : Dat zal wel. Saluut ! Ik ga op zoek naar een Roger. En nog een goeie afgang, hé. *(Martine af)*

MARTINE : Awel, dat vind ik nu een afgang, se. Nu gaan we hier in mijn ogen écht af. Is dat nu een goed einde voor een stuk?

DOKTER : Een afgang is het in elk geval. Wat moet ik nu doen met mijn opvolging?

MADAME : Die gooit nu zomaar één miljoen euro in 't water. Dat is toch niet normaal, hé? Jongens, jongens...

DOKTER : Misschien dat wij samen nog iets kunnen regelen?

MADAME : Wij samen? Na alles wat ik hier vandaag heb gehoord? Dat zou helemaal een afgang zijn.

DOKTER : Maar een afgang in stijl. O ja, ik heb de centen. Ik vind dat we er toch nog eens over moeten klappen.

MADAME : En de liefde? Wat doen we daar mee?

DOKTER : Liefde? Dat is totaal voorbijgestreefd.

MADAME : Denkt ge?

DOKTER : Absoluut. Wie gelooft er nu nog in de liefde? Alles draait tegenwoordig om de centen.

MADAME : Dat weet ik toch niet, zenne...

DOKTER : Het is wetenschappelijk bewezen.

MADAME : Ja?

DOKTER : Kijkt maar eens rond in de wereld. Wie houdt zich nog met liefde bezig? Geen kat.

MADAME : *(denkt even diep na)* Misschien hebt ge gelijk... We moeten er nog eens over klappen.

DOKTER : Onder vier ogen. Kom, we gaan af.

MADAME : Maar ineens goed, hé.

DOKTER : Jaja, ineens goed...

MADAME : Ik lach er niet mee. Komaan, kop omhoog, schouders achteruit. En als ge zó afgaat, dan gaat er niemand iets van zeggen... Voilà se. Dàt is afgaan.

(beiden af)

EINDE

AMBRAS OP DE MATRAS

Blijspel in drie bedrijven

PERSONAGES

FLOR	café-uitbater
POL	vaste stamgast
MARIETTE	echtgenote van Pol
ROOS	serveuse
BRITTA	serveuse
ANDRE	vrijer van Roos
OSCAR	broodjesverkoper
ROSITA	bloemenverkoopster
AGENT	politie-agent
BERTHA	kuisvrouw

*(de rollen van **Rosita** en **Bertha** kunnen eventueel als dubbelrol door één persoon gespeeld worden)*

DECOR

Het interieur van café “**DE GRIJZE WOLK.**”

Ingang van het etablissement kant Jardin. Toogbank kant Cour, deur fond met vermelding “KOER, COUR, WC,” verdere aankleding met tafeltjes en stoelen volgens beschikbare ruimte op de scène. Enkele barkrukken aan de toogbank zijn niet te versmaden. Het geheel ademt een sfeertje uit, alsof de tijd in het café is blijven stilstaan.

EERSTE BEDRIJF

(wanneer het doek opgaat zit Pol aan een tafeltje met Roos. Op een barkruk aan de toog zit Britta, die zich blijkbaar verveelt en achter de toogbank staat Flor, de cafébaas, zijn glazen af te drogen. Pol is een tikkeltje onder invloed)

POL

Mijn klein lief schatje, ik moet u wat bekennen...

ROOS

(zucht) Serieus?

BRITTA

Is het weer van “dattum”? Dat wordt hier een dagelijkse gewoonte...

FLOR

Laat hem toch doen, kind...

BRITTA

Wij zijn hier precies sociaal werksters in plaats van serveuses.
(Pol valt met het hoofd op tafel en lijkt te zijn ingeslapen)

ROOS

Is het gene brave, Flor? Hij legt zijn kop op tafel en hij slaapt.

FLOR

Tja...

BRITTA

Zie maar dat ge hem seffens terug wakker krijgt. Flor wilt stilaan gaan sluiten.

ROOS

Is 't echt, Flor?

FLOR

Neen, zeker! Ge snapt toch wel dat ik die keet hier moeilijk kan open houden voor éné man, he?

ROOS

Ja, da's waar eigenlijk... *(port Pol in zijn zij)* Pol!! Pol!!

POL

Mmmm...?

ROOS

Wakker worden, Pol, het is tijd om te gaan slapen.

POL

He? Slapen? Nu al?

BRITTA

Is het niet laat genoeg, misschien?

POL

Awel, het is goed... *(hoofd terug recht)* Maar ik moet u eerst nog wat bekennen...

ROOS

Lap! Hij begint terug...

FLOR

Och, zolang hij niemand kwaad doet...

POL

Mijn lief Rozeke... Ik moet u wat bekennen...

BRITTA

Zoude gij nu eens niet ingrijpen, cafébaas?

FLOR

Waarom?

BRITTA

Niet onnozel doen, he Flor!

POL

Rozeke, ik zie u graag...

ROOS

Dat is heel goed, ventje. Slaapt nu maar een beetje.

BRITTA

Slapen? Alstublieft, he Roos!

FLOR

Binnen vijf minuten staat hij recht en trapt hij het af. Ik ken hem.

BRITTA

Ik ken hem ook! Maar ik verwittig u! Ik draag hem niet mee naar buiten, zijt daar maar zeker van.

FLOR

Wel, Britta, dat vind ik nu niet schoon, zie...

BRITTA

Ik heb het al twee dagen in mijn rug, Flor. Ik ga me daar geen breuk aan tillen.

POL

Rozeke! Ik zie u graag!!

FLOR

Ja, nu is hij serieus vertrokken.

BRITTA

Erg, he?

ROOS

En ik zie u ook graag, Polleke. Alleen zou ik af en toe willen dat ge niet zoveel zou drinken.

BRITTA

Wij ook!

FLOR

Nu spreekt ge voor uzelf, Brittake. Ik heb dat nooit erg gevonden.

BRITTA

Neen, dat zal wel niet...

POL

Ik zou graag een kusje willen.

ROOS

Straks, Polleke... Niet alles ineens, he..

BRITTA

Wacht maar tot hij seffens alles weer begint onder te kotsen... Gisteren was ik nat tot op mijn slipje.

POL

(heeft dit gehoord) Hela! Hela! Dat zat ik voor niks tussen! Dat was voordien al nat!

FLOR

Haha!! Zo zat is hij dan toch nog niet! Hij kan de conversatie nog goed volgen!

BRITTA

Zevert niet, Flor! Kom, geef mij nog maar een babychampke.

FLOR

Een babychampke... Dat is voor uw rekening, Pol?

POL

Ja! Allemaal voor mij!

ROOS

Voor mij nog een waterke, Flor.

POL

Een fluitje!

ROOS

Neen, Pol, een waterke is goed.

POL

(bekijkt haar) Awel, ja, ik zeg toch niks, he... Een fluitje voor mij!

ROOS

En nog een fluitje, Flor. Het laatste.

FLOR

(denkt even na) Ja... het laatste dan.

POL

Dat moogt ge nooit zeggen, het laatste. Het voorlaatste!

BRITTA

Och, de avond is nu toch al naar de knoppen.

FLOR

Slecht gezind, kind?

BRITTA

Och... Een mens zou voor minder.

(de deur gaat open en Oscar, de broodjesman komt binnen)

OSCAR

(met speciaal accentje) Ne goeienavond samen!

FLOR

Dag Oscar..

OSCAR

Hesp! Kaas! Préparé! Smos! Martino!!

BRITTA

Ik kan geen eten zien...

FLOR

Ik geloof niet dat er nog veel zal gegeten worden hier, Oscar.

OSCAR

Hesp! Kaas! Préparé! Smos! Martino!!

POL

Neen! Ik moet niks hebben!!

OSCAR

Hesp! Kaas! Préparé! Smos! Martino!!

ROOS

Neen, ik ook niet, Oscar...

OSCAR

Hesp! Kaas! Préparé! Smos! Martino!!

(kijkt nog even rond, richt zich dan tot een lege stoel)

Hesp! Kaas! Préparé! Smos! Martino!! Dank u wel! Merci, alstublieft!

Allee, nog een goeienavond! Gierigaarden!

(Oscar terug weg met zijn mand broodjes, we horen hem op straat nog een laatste keer roepen: Hesp! Kaas! Préparé! Smos! Martino!!)

FLOR

Die mag het ook hebben, zenne. Altijd door weer en wind, en zo te zien had hij nog niet teveel verkocht...

ROOS

Wij gaan sebiet doedoeke doen, he Polleke?

POL

Ja, da's goed... Doedoeke doen... Ik en gij.

ROOS

Wat? Hoho! Gij deugniet!

BRITTA

Zegt hem maar dat dat feestje niet doorgaat. Denkt aan den André, he schatje.

FLOR

(met glazen naar tafeltje) Als die er doorkomt, tenminste.

ROOS

Ik hoop het, want ik zit op droog zaad.

POL

Och arme toch... Wil ik de plantjes een beetje besproeien?

FLOR

Laat maar zitten, superman. Vochtigheid hebben we vandaag al genoeg gehad.

FLOR

Hela! Hela! Gij twijfelt aan mijn capa... capa... capaciteiten, zeker?

ROOS

Maar bijlange niet.

POL

Oh neen?

BRITTA

Neen! De vitaliteit loopt er zo af!

FLOR

(tegen Pol) Voorzichtig met uw fluitje, he.

POL

Wablief?

FLOR

(wijst op glas) Dat ge voorzichtig moet zijn met uw fluitje! Gooit het weer niet op de grond!

POL

Op de grond? Niks op de grond! Geen druppel! Is het niet waar, Rozeke?

ROOS

Ge hebt gelijk, jongen.

POL

Ik weet het. Ik heb nogal dikwijls gelijk.

ROOS

Als gij wat minder zou drinken, geloof ik dat gij best een lieve man zou zijn.

BRITTA

Smeert er nog maar wat siroop aan, ja.

FLOR

Laat ze toch doen, schatje... Kassa, kassa...

ROOS

Wel, ik zou geld geven om u eens nuchter te zien, Pol.

POL

Oh ja? Hoeveel zoude willen geven?

FLOR

Niet met geld smijten, he Roos!

ROOS

Hoeveel? Dat weet ik niet... Maar ik zie u nooit meer nuchter de laatste tijd.

POL

(even stil) Seffens begin ik nog te schreien...

BRITTA

Welja! Waarom niet, zeg! Dat kan er ook nog bij...

ROOS

Waarom drinkt gij eigenlijk zoveel?

POL

Zoveel? Ik drink toch niet zoveel?

FLOR

Neen, de Pol drinkt nooit veel... Een bakske per dag is toch niet veel, he?

POL

Oh, dat zuipen bedoelt ge? Ik dacht al...

ROOS

Goed, “zuipen” dan. Waarom zuipt gij zoveel?

POL

Als ik zuip, dan is het van de dorst.

FLOR

Klant is koning, zeg ik altijd. Schol, Pol!

ROOS

Vroeger waart gij toch zo niet?

FLOR

Laat hem zijn glas leegdrinken, Roos, dat we kunnen sluiten.

POL

Vroeger... vroeger... Vroeger dat is verleden tijd. Ik kan er niet aan doen. Ik moet drinken. Ik moet.

BRITTA

Geen karakter, da's nogal simpel.

ROOS

Beter geen karakter, dan een slecht.

BRITTA

Wilt ge daar iets mee bedoelen, snotneus?

ROOS

Bijlange niet! Maar dat zeggen ze toch zo, he?

POL

Hela, hela!! (*valt bijna van zijn stoel*)

ROOS

Nu moet ge toch wat gaan oppassen, zenne!

POL

(maakt zich klaar voor een moeilijk woord)

Dat was niks. Dat was gewoon een dinges, een ‘evenwichtsstoornis’...

BRITTA

Gij hebt wel meer van die storingen, volgens mij.

POL

En wat mijn karakter betreft: ik heb veel karakter! Heel veel karakter!

BRITTA

Oh ja? Dat moet ge me dan eens uitleggen.

ROOS

Alstublieft, Britta! Laat hem nu maar doen! Hij doet toch niemand kwaad!

POL

Ik heb karakter genoeg! Als ik zeg: ik zuip! Dan zuip ik! Goesting of geen goesting!

ROOS

En wat zegt uw lever daarvan?

POL

Mijn lever? Die heb ik nog nooit horen klappen, schat. Daarvoor moet ge al goed zat zijn, denk ik...

ROOS

Ge weet toch dat zuipen slecht is voor uw lever?

POL

Ik weet het, ik weet het... Maar ja, als ge moet, dan moet ge...

FLOR

Da's juist. Ik moet ook, geloof ik...

(af deur fond, waarop KOER staat vermeld)

POL

Ik weet dat ik ooit ben begonnen met een heel klein glaasje whisky... Het was niks bijzonders, alleen maar een heel klein petieterig glaasje.

BRITTA

(komt bij aan tafel zitten) Nu gaan we het te weten komen, denk ik...

POL

Voordien dronk ik nooit iets. Maar ik was nieuwsgierig, zoals dat heet. Ik bestelde een klein glaasje whisky en ik dronk ervan. En wat zag ik? In de whisky zag ik ineens een beeld verschijnen.

ROOS

Een beeld?

POL

Ja, een beeld. Een heel duidelijk beeld.

BRITTA

Beestjes, zeker...?

POL

Neen, geen beestjes! Hoe kan dat nu? Ik had nog maar een klein teugje gedronken.

BRITTA

Ja, de ene heeft er al wat rapper last van dan de andere, he.

ROOS

Laat hem nu uitklappen, Britta. Wat hebt ge gezien, Pol?

POL

Wel... Op de bodem van mijn glas zag ik in de whisky heel duidelijk de beeltenis van mijn grootmoeder.

ROOS

Uw grootmoeder?

POL

Ja, inderdaad, mijn grootmoeder.

ROOS

Zegt dat het niet waar is...

POL

Ja, wel waar! Nu moet ge weten dat mijn grootmoeder al jaren geleden gestorven is. Ge kunt dus verstaan dat ik schrok toen ik haar beeld zag op de bodem van mijn glas.

BRITTA

Dood of levend, normaal zitten ze niet in een glas.

POL

(bekijkt haar) Klopt. Klopt volledig!

ROOS

Maar gij hebt haar gezien, Pol? Op de bodem van uw glas?

POL

Ja! Ik zag haar heel duidelijk! En wat meer is: mijn grootmoeder sprak tot mij.

ROOS

Ja?

POL

Ja, ze sprak tot mij van op de bodem van mijn glas.

ROOS

Zij sprak tot u... van op de bodem van uw glas?

POL

Ja.

ROOS

En wat zei uw grootmoeder toen... vanop de bodem van uw glas?

POL

Ze zei dat ik wat minder moest drinken.

BRITTA

Zei ze dat?

ROOS

En wat hebt gij toen geantwoord?

POL

Niks.

ROOS

Niks?

POL

Niks.

BRITTA

Dat is ook stom, he?

POL

Ik was er zo van geschrokken dat ik van alteratie het glas aan mijn mond zette. En toen... heb ik per ongeluk mijn grootmoeder uitgedronken.

BRITTA

Aaaa zeg! Dat smaakt nu toch niet, he!

ROOS

En toen?

POL

Toen heb ik mijn glas terug volgegoten om haar terug te kunnen zien... Maar wat ik ook deed, ik zag haar nergens meer. Ik probeerde alles! Echt alles! Ik heb geprobeerd met sherry, porto, jenever, witte wijn, cognac, enfin met alles... zelfs met dinges... allee, dat groene...

ROOS

Pimpang Jambon?

BRITTA

Wat zegt gij nu, Roos?

ROOS

Ja, zeg... Ge weet wel wat ik wil zeggen...

POL

Welja, zelfs met die piezelepang pong heb ik het geprobeerd. Maar ook dat hielp niks.

ROOS

Dan hebt ge ze niet meer gezien?

POL

Neen. Ik heb mijn overleden grootmoeder nooit meer gezien in de glazen. Wel heb ik ooit nog eens in een glas witte wijn het beeld gezien van een overleden tante... zelfs een overleden nonkel ben ik zo ooit eens tegengekomen in een van de glazen...

BRITTA

(zucht) Ongelooflijk...

POL

Maar op een gegeven moment gebeurde er iets vreemds.

ROOS

Och, zeg, hoe spannend! Vertelt verder, Pol, wat gebeurde er?

POL

Ik had weer eens een glas whisky ingeschonken en ineens voelde ik een hand op mijn schouder!

ROOS

Oooh!! Een hand!!

BRITTA

(geschrokken) Roos, alstublieft...

ROOS

Ja, sorry, zeg...

POL

Ik voelde een hand! Ik voelde een grote benige hand en ik keek om.
Het was mijn grootvader die naast mij stond!

BRITTA

Och god...

ROOS

Serius? Die stond gewoon naast u?

POL

Ja.

BRITTA

Met zijn hand op uw schouder?

POL

Jaja! Daar stond hij! Mijn grootvader!

ROOS

Da's niet te geloven, he? Dus, die stond gewoon naast u? Zelfs niet op
de bodem van uw glas? Hoho! Ongelooflijk!

POL

(bekijkt haar) Ja, mijn grootvader leeft nog, weet ge...

ROOS

He? Ja, natuurlijk... Hoe stom van mij...

BRITTA

Allee vooruit... En wat zei hij toen?

POL

Jongen, zei hij, jongen, ge zijt weer aan het zuipen, he?

ROOS

Ik geloof dat ons Polleke ons een beetje op stoopjes aan het trekken is.
*(de deur van het café gaat open en een juffrouw met buitenlands
accent komt binnen met boeketjes bloemen)*

ROSITA

Ola! Buenos tardes! Bloemeke voor de madammen? Meniere?
Bloemeke kope veur de madamme? Zijn hiele schoene bloeme,
meniere! Tien euro! Iste bijkans verniet!

POL

Welja! Geeft mij hier eens twee boeketjes!

ROSITA

Twee? Da's twintig euro, meniere!

POL

Twintig euro... godverdekke... *(tast in zijn zakken)*

ROSITA

Iste niet veel, he? En het zijne schoene! Hele schoene!

POL

(geeft haar twintig euro) Het zijn toch verse, he?

ROSITA

Verse? Si, si, senior! Mijne bloemeke iste juste geplukt, meniere!

POL

Wablief?

BRITTA

Dat heeft hij weer gehoord, zenne...

ROSITA

Jaja, meniere! Echte de waar! Voelt maar! Iste nog nat vanonder! Juste geplukt!

POL

Neenee, het is klaar, ik ga nu niet voelen, zenne... Maar ik vind wel dat ge mij wel eens efkens had kunnen komen roepen!

ROSITA

Wabbeliefte? Yo no comprendo, senior.

POL

No comprendo... jaja, da's gemakkelijk... Hoe heet gij feitelijk, poepeke?

ROSITA

Rosita.

POL

Wel, Rosita, bedankt voor de bloemekes.

ROSITA

U zijt bedankt, meniere.

POL

Ook al goed. Arrividerci!

ROSITA

Hasta la vista, zegge ze bij onze, maar dat izze dezelve.

(Rosita terug af met bloemenmand)

BRITTA

Wel, ik trek mijn woorden terug. Pol is een schatje feitelijk.

ROOS

Dat vind ik nu ook. Merci, he Polleke.

(beide meisjes kussen Pol, elk op een wang. Op dat ogenblik komt Flor terug binnen)

FLOR

Wel? Wat gebeurt er hier? Ik heb blijkbaar iets gemist?

BRITTA

Bloemen. En Pol heeft ons juist voorgesteld aan zijn familie.

FLOR

Familie? Is Rositake familie van de Pol?

ROOS

Bijlange niet. Hoe komt ge daar nu bij?

FLOR

Ik kan niet goed volgen...

POL

(b kijkt zijn glas) Ik ook niet... Maar ik trek het me niet aan... Flor!
Doe ze nog eens vol!

FLOR

(kijkt op zijn horloge) Okee, maar dan wel het laatste.

POL

Dat moogt ge niet zeggen, Flor! Het voorlaatste!

FLOR

Het is al goed, zeveraar. En wat gaat het gezelschap nog drinken voor de Pol?

ROOS

Een coupe-ke.

BRITTA

Twee.

POL

Twee?

BRITTA

Ja, één voor haar en één voor mij.

POL

Oh, ik dacht al...

BRITTA

Gij dacht toch niet dat wij van de situatie zouden profiteren, he Pol?
Dat doen wij niet, zenne.

ROOS

Neen, neen. Wij zijn twee eerlijke meisjes. Allee, toch efkens...

(de deur van het etablissement vliegt open en Mariette, de bazige echtgenote van Pol, komt binnengestapt)

MARIETTE

(in deurgat) Hoe zit dat hier?!! *(Pol schrikt zich een ongeluk bij het horen van haar stem en zakt vliegensvlug onder tafel)*

ROOS

Wat doet gij nu?

MARIETTE

Wel?!! Ik wacht!!!

ROOS

Waarom zit gij nu onder tafel?

POL

Ik ben er niet!

ROOS

Wat?

BRITTA

Verstaat gij dat nu niet? Hij is er niet... *(knipoogt)*

POL

Juist. Ik ben er niet.

ROOS

En ik zie hem onder tafel zitten!!

MARIETTE

Hoe zit het??!! Nog lang!!!??

POL

Rozeke, godverdomme! Als ik nu zeg dat ik er niet ben, dan ben ik er niet!

ROOS

Wat hebt gij nu?

POL

Mijn vrouw!!

ROOS

Uw vrouw?

BRITTA

Valt uw frank eindelijk, Roos?

ROOS

Oooh... juist... nu versta ik het...

(tracht een onnozele houding aan te nemen)

POL

Is ze er nog?

MARIETTE

Pooooooooo!!!! Komt onder dat tafeltje uit!

FLOR

Doe hem geen pijn, Mariette, hij heeft niks misdaan.

MARIETTE

En als ik u nodig heb, dan zal ik het zeggen!! Verstaan????!!

FLOR

Euh.. jaja...

MARIETTE

Wablief????!!!!

FLOR

Ja, Mariette.

MARIETTE

Da's al beter... En nu word ik dat spelletje beu. Gaat ge nu onder die tafel uitkomen??

(Pol kruipt onder de tafel uit)

POL

Ah, Marietteke, gij zijt het...

ROOS

Och, zie nu!! Er zat een vent onder tafel!!

MARIETTE

Wat deed gij onder die tafel??

POL

Ikke? Euh.. nikske.. ik liet iets vallen en ik wilde dat oprapen, schatteke..

MARIETTE

En houdt dat schatteke maar bij voor een andere keer!! Hoe zit het? Gaat ge nu naar huis komen?

POL

Ik was al onderweg, mijn engeltje...

MARIETTE

Dat zal wel! Op handen en knieën, zeker? Ge hebt weer een stuk in uw kloten, he?

POL

Een stuk in mijn watte?

MARIETTE

Ge hebt me wel verstaan!!

POL

Ikke? Ge weet toch dat ik nooit drink...

BRITTA

Als ze beginnen liegen, ben ik weg... *(gaat terug aan de toog zitten)*

MARIETTE

En wie is die juffrouw?

BRITTA

Is dat tegen mij, madame?

MARIETTE

Heb ik u iets gevraagd, hete masjoefel?? Ik vroeg iets aan de juffrouw hier.

ROOS

Wablief?

MARIETTE

Gij zijt toch normaal, he?

ROOS

Euh... aangenaam, madame... Ik ben Roos.

MARIETTE

Roos? En ik ben groen en rood. Okee? Luistert, kindje, gij laat mijne man gerust! Hebt gij dat goed verstaan?

BRITTA

Hopla...

POL

Die juffrouw deed toch niks verkeerd, zeker?

MARIETTE

Mag ik dat zelf uitmaken, ja?!!! Luistert, Pol! Ge kunt zien dat ge binnen een kwartier thuis zijt, anders gaat ge wat meemaken!!

POL

Zijt gij nu kwaad?

MARIETTE

Bijlange niet!!!

POL

Allemaal omdat ik eens één pintje drink...

MARIETTE

Sinds wanneer kent gij dan een maat?

POL

Ik had juist bloemekes voor u gekocht.

MARIETTE

Oh ja? Allee vooruit... *(neemt de twee boeketjes)*

POL

Schoon, he?

MARIETTE

Ge kunt zien dat ge seffens thuis zijt, anders nemen we andere maatregelen!

POL

Mariette, alstublieft.. Ik vind dat niet plezant, zenne.

MARIETTE

Oh neen?

POL

Enfin, zeg... Met al die mensen erbij...

MARIETTE

Ge hebt me gehoord, he?

POL

Jaja...

MARIETTE

Wablief?!!

POL

Ja, Mariette.

MARIETTE

Goed. Tof seffens. *(wil weggaan, maar draait zich bij de deur nog even om, met bloemen in de hand)*

Ik ben weg. Hebben we dat gezien?

FLOR

Ik geloof het wel...

MARIETTE

En wat zeggen we dan?!!!

ALLEN

Dag Mariette!!

(Mariette terug af)

(Het gezelschap zit er wat geslagen bij. Het is even stil)

BRITTA

Plezant kroegske hier, he? *(stilte)* Seffens loopt mijne mascara nog uit met al dat lachen hier...

FLOR

Ik geloof dat we maar beter gaan slapen nu.

POL

Slapen? Neen begot!! Flor! Zet eens een muziekje op, jongen!

FLOR

Moet gij niet naar huis?

POL

Bijlange niet! Nu moet ik laten zien dat ik karakter heb, zie!

BRITTA

Gij zijt ook een raar geval, he?

FLOR

Ik heb de Pol nooit anders geweten! Die is zo geboren, volgens mij!

POL

Geen gezever, Flor! Ik wil muziek!! Nu!!

FLOR

Hela! Hela! Kalm aan, he!

ROOS

En gaan we dan naar huis?

POL

Awel, ja... één muziekje en dan gaan we naar huis.

FLOR

Ik denk er niet aan! Ik wil gene ambras met uw vrouw, jongen!

BRITTA

En het is een schatje, he, dat hebben we gezien..

POL

Muziek!!

FLOR

Is het nu gedaan met die zatte praat!

POL

Flor!! Het leven gaat voort, zeg ik altijd! Music Maestro Please!!

ROOS

Allee, Flor, eentje...

FLOR

Oké, oké... Maar straks niet komen klagen, he?

(Flor zet een plaatje op, een zeer romantisch nummer, bvb je t'aime moi non plus van Serge Gainsbourg)

POL

Ooooooh! Dat is mijn plaat!! *(buigt voorover naar Roos)* Eens dansen, juffrouw?

ROOS

Omdat ge zo aandringt, mijnheer.

(Pol en Roos dansen op de muziek)

BRITTA

Schoon koppel, he Flor?

FLOR

Wat gij schoon vindt...

(tijdens de muziek probeert Pol een beetje te "pallepoten", maar Roos laat zich niet doen. Telkens hij wat té handtastelijk wordt, krijgt Pol een tik op zijn handen)

ROOS

Zo is het wel goed, Polleke... *(Flor zet de muziek af)*

POL

Wat doet gij nu, Flor?

FLOR

De plaat is uit.

POL

Wat? Die was niet eens halverwege!!

ROOS

Och, ik ben toch te moe om te dansen.

POL

Als ge nog van die verrassingen hebt, cafébaaske! Nu was ik eens goed op dreef!

ROOS

Wel, Polleke, ik heb anders ook nog een verrassing.

BRITTA

Rozeke!!

POL

Ja? Wat voor een?

ROOS

Ik heb een uitnodiging voor u.

BRITTA

Wablief? Maakt hem nu niet te zot, he!

POL

Een uitnodiging?

ROOS

Polleke, ik nodig u officieel uit op mijn trouwfeest volgende week.

POL

Uw wat?

ROOS

Ja, ge hebt goed gehoord. Ik ga trouwen.

BRITTA

Ge weet toch dat ge daarvoor met twee moet zijn, he schat?

POL

Ja, het is wel een verrassing, moet ik zeggen...

ROOS

Ik wou u ook nog vragen of gij mijn getuige zou willen zijn.

BRITTA

Amai, dat is ook wel op het laatste nippertje. En dan nog de Pol vragen als getuige... Zeg, gij zijt aan het doortrappen, zeker?

FLOR

En wie is de gelukkige?

BRITTA

Gelukkige? Toch niet met Roos?

ROOS

Den André.

POL

Ken ik die?

FLOR

Dat meent gij toch niet? Zegt dat het niet waar is.

ROOS

Jawel.

FLOR

Toch niet den André?

ROOS

Waarom? Wat is er verkeerd aan André?

BRITTA

Alles! Alles is daar verkeerd aan! Roos, gebruikt nu toch dat beetje verstand dat ge hebt! Die jongen deugt niet!

ROOS

Hij verdient goed zijn kost en wij zullen samen heel gelukkig zijn.

POL

Wie is in godsnaam André? Heb ik hem al gezien?

FLOR

Dat geloof ik niet. André komt gewoonlijk tegen sluitingstijd, wanneer gij al lang weg zijt. Alhoewel dat ge vandaag overuren aan het maken zijt.

BRITTA

Ik snap niet wat ze daar in gezien heeft. Het is een goede klant, daar hoort ge me niks van zeggen. Dank zij hem kunnen wij allemaal wat royaler leven, maar om die gast in huis te hebben, dat is toch iets helemaal anders.

ROOS

Ik zie hem graag en hij ziet mij graag! Wat wilt ge nu nog meer? Wij trouwen uit liefde!!

POL

Ja, ik ben met Mariette destijds ook uit liefde getrouwd.

FLOR

Dat ziet ge zo, als ge jullie samen ziet...

POL

Zijt ge zeker dat het de “echte” liefde is, Rozeke?

ROOS

Honderd procent.

BRITTA

Roos, gij weet niet wat ge zegt.

ROOS

Ik weet dat maar al te goed.

FLOR

Het is haar leven, he Britta.

BRITTA

Ze zal rap van een kale kermis terugkomen, denk ik.

ROOS

Gij weet alles weer beter, he!!

BRITTA

Dat zeg ik niet! Ik zeg alleen maar dat André geen jongen is voor u!

ROOS

Omdat ge er zelf stapelzot van staat!

BRITTA

Ik? Laat me nu niet lachen!

FLOR

Meisjes! Geen ruziemaken hier. Luistert, Roos, ge doet natuurlijk wat ge wilt, maar trouwen is houwen, he. Dat is geen spelleke.

BRITTA

Ge moogt gerust zijn.

ROOS

Ik weet dat dit de “echte” liefde is! Ik voel dat met heel mijn lijf!

BRITTA

Omdat die vent u heet maakt, wilt dat nog niet zeggen dat dat de “echte” liefde is, he kind.

ROOS

Onnozele griet!!

(wendt zich dan tot Pol, die terug gaan zitten is)

Pol, gij kunt dat nu toch verstaan, he?

(Mariette komt intussen ongezien binnen)

POL

Tja...

ROOS

Ik voel dat, Polleke. Ik voel dat in heel mijn lijf. Ik heb dat met niemand anders niet. Bij elke blik is het precies of... enfin, ja... precies of ik helemaal in brand sta. Ik word zo heet als een stoomstrijkijzer. Mijn mond wordt kurkdroog, mijn hart klopt gelijk zot in mijn kop en ik kan maar aan één ding denken: pakt me in uw armen! Ik wil alleen nog de liefde bedrijven, aan iets anders kan ik niet denken! Laat de mensen maar lachen. Ik ben er zeker van dat gij dat verstaat. Gij weet wat ik wil zeggen. Volgende week is het zover. Dé grote dag. Doe mij één plezier, Polleke: zegt ja. Zegt dat ge er zult zijn!

POL

Met veel plezier, Rozeke.

MARIETTE

Awel!! Ik ben ontroerd!! *(Pol schrikt en duikt alweer onder tafel)* Ik ben helemaal aangeslagen!!

FLOR

Wij ook, Mariette. Dat is échte liefde, he?

MARIETTE

Dat zal wel!! Pooooool!! Hoe zit het?!!!

(Pol verschijnt langzaam vanonder de tafel)

POL

Hebt gij mij geroepen, Mariette?

MARIETTE

Hier zie!! De grote liefde, he!!

POL

Wablief? Neen, neen, ge verstaat het verkeerd...

MARIETTE

Ik heb hier genoeg gehoord! Belachelijk! “Ik word zo heet als een stoomstrijkijzer.” Luistert, ventje, als gij liever uw lijf verbrandt dan naar huis te komen, dan trek ik daar mijn conclusies uit!!

POL

Mariette? Maar enfin!

MARIETTE

En onderbreekt me niet!! Ge wilt haar hebben? Oké!! Ge moogt ze hebben! Ze is helemaal van u!!!

ROOS

Wat?

POL

Maar Mariette... Ik wil haar helemaal niet hebben!

MARIETTE

Daar hadt ge dan maar wat eerder aan moeten denken!!

ROOS

Maar allee madame! Pol is een brave man! U denkt toch niet dat wij...? Ik bedoel... wij samen?

MARIETTE

Luistert, hete badsloef! Ge moet zelfs niet meer wachten tot volgende week!!

(Mariette opent de deur en roept op straat: OSCAAAAAAAAAAAAAR!!!!, en even later komt Oscar binnen)

OSCAR

Hebt gij geroepen, Mariette?

MARIETTE

Ja. Gooit alles maar binnen.

OSCAR

Okee. *(terug buiten)*

POL

Dat was precies die gast van die broodjes.

MARIETTE

Broodjes? Wel jongen, uw broodje is nu wel gebakken. *(Oscar komt binnen en smijt allerlei zakken met kleren, lakens, dekens, enz binnen)*

Alstublieft!! Hier is uwen uitzet!!

(Oscar gaat terug buiten)

FLOR

Wat heeft dat allemaal te betekenen?

MARIETTE

Kunt ge dat niet raden?

BRITTA

Ze smijt hem buiten, ziet ge dat niet?

MARIETTE

Ha! Uw mayonaise begint te werken!!

(Oscar komt nog eens binnen en gooit een matras neer)

POL

Mariette! Dat kan nu toch niet, he!

MARIETTE

Kan dat niet? Dat kan heel goed!! Merci, Oscar.

BRITTA

Gij zijt ook wel een plezant ventje, he Oscar?

OSCAR

Als het slecht gaat in de broodjes-business moet een mens iets doen om zijn kost te verdienen, he... Was er anders nog iets, Mariette?

MARIETTE

Neen, dat was alles.

OSCAR

Dan ben ik er terug mee weg. *(gaat buiten)* Een goeienavond, he.
(we horen hem op straat nog even roepen: Hesp! Kaas! Préparé! Smos! Martino! Verhuizingen!!)

MARIETTE

Zal ik wel thuis met de petatten zitten wachten! Wel, mijn brave jongen! De maat is vol! Ik wacht niet meer met de petatten!! Ge kunt uw plan trekken!! En nu ben ik ermee weg.

(bijna buiten, draait ze zich om)

Ik zei: ik ben ermee weg!!

ALLEN

Dag Mariette!!! *(Mariette af, even blijft het stil op de scène)*

ROOS

Dat is allemaal mijn schuld.

BRITTA

Ha, ge weet het.

POL

Maar wat denkt die nu eigenlijk!

(opent de buitendeur en roept op straat)

Ik zal mijn plan trekken!! Ik zal mijn plan héél goed trekken!! Zijt maar niet bang!! Daar heb ik u niet voor nodig!!! Weet gij dat?!!

He!!! Weet gij dat??

FLOR

Ik geloof niet dat ze dat nog kan horen, Pol...

POL

Dat weet ik ook wel! Dacht gij misschien dat ik mijn leven moe was?

ROOS

Wel, Britta... Gij zijt eigenlijk nog het gelukkigst van ons allemaal. Gij zijt alleen en gij hebt van niemand geen last.

BRITTA

Valt u dat eindelijk op?

ROOS

Maar zijt gerust, tussen mij en André gaat dat goed zijn. Bij ons gaat dat anders zijn.

BRITTA

Wacht maar af, kind... Als ge een paar uren hebt zitten wachten met uw spruiten, dan zult ge wel anders klappen.

ROOS

Dat zal mij niet overkomen. Ik lust geen spruiten.

BRITTA

Daar heb ik het niet over, stomme geit! Uw spruiten! Uw kinderen! Uw vijf, zes kinderen! En dan maar wachten tot uw lekkere André goesting heeft om naar huis te komen...

ROOS

Vijf, zes kinderen?

BRITTA

Wat dacht gij anders? Zo'n mannen gebruiken u als kweekkonijn, he kind. Elk jaar in verwachting. Een lopende band. Ik zie het allemaal al voor mijn ogen. Eén bleiter aan uw rokken, een tweede op uw arm met dikke snottebellen, terwijl ge, zwaar zwanger van de volgende kleine, in de keuken op uw blote voeten in de pap staat te roeren, terwijl uw vent al het geld in de kroeg opzuigt tot hij niet meer op zijn benen kan staan. Dat is de toekomst, kind. Niet meer of niet minder. Schol!

POL

Welja, schol! Een tournee voor heel 't café!

FLOR

Gedaan voor vandaag, Pol!! Ik ga naar mijn bed!

POL

Wat? Laat gij ons hier in de steek?

FLOR

Ik heb hier genoeg gezien voor vandaag... *(trekt zijn jas aan)* Jullie sluiten de zaak wel af, he?

ROOS

Jaja, maakt u geen zorgen.

FLOR

Luistert Pol... Tot ge iets anders gevonden hebt, moogt ge van mij hier uw intrek nemen. Maar denk erom, morgenvroeg om zeven uur komen ze hier kuisen en dan zult ge uw rommel een beetje moeten opschuiven.

POL

Merci, Flor.

FLOR

Enfin, ziet maar... Slaapwel Britta *(kus)*. En maakt het niet te laat, he.

ROOS

We wachten nog op André en dan sluiten we af.

FLOR

Okee, dan. Slaapwel, he Roos. *(kus)*

POL

Dan zal ik hier mijn bedje maar opdekken, zeker...

(hij staat te zwijmelen op zijn benen)

FLOR

Ik denk dat ge daar nu te zat voor zijt. De meisjes zullen u seffens wel helpen.

BRITTA

Dat is zeker! Onze Pol mag niks tekort komen.

FLOR

A la bonheur. Dag, he.

(af buitendeur)

(even een stilte)

ROOS

Allee... zo ver staan we...

BRITTA

Ja. We zullen die sukkelaar maar eens helpen.

(Roos en Britta spreiden lakens en dekens uit over de matras en schikken het hoofdkussen)

ROOS

Kruipt er maar in, Pol. Morgenvroeg zien we wel.

POL

Amai... dat ziet er goed uit. Precies een bed.

BRITTA

Een aangeklede matras is ook goed, zeker?

(Pol zoekt in de zakken)

ROOS

Wat zoekt ge?

POL

Mijn pyjama.

BRITTA

Wat? Zeg, kruipt er al gauw zo in, he!

POL

Neen! Ik moet mijn pyjama hebben! Ik slaap altijd in een pyjama!

ROOS

Kom, laat mij eens zien... *(zoekt mee in de zakken)* Niks...

POL

Maar dat is een ramp, zeg! Die is nu gewoon vergeten om mijn pyjama in te pakken! Die denkt nu toch aan niks, he, ons Mariette!!

BRITTA

Dan slaapt ge nu maar eens zonder!

POL

Maar dat heb ik nog nooit gedaan!

BRITTA

Voor alles is er een eerste keer. Vooruit, doe uw kleren uit, Pol.

POL

Wat? Kleren uit?

BRITTA

Natuurlijk.

POL

Neen, dat doe ik niet.

ROOS

Doe nu niet kinderachtig, Polleke.

POL

Kinderachtig, zegt ze...

BRITTA

Komaan nu zeg! Gij gaat toch niet in die stinkkleren slapen, zeker?

Doet die uit!

POL

Zit er geen handdoek in die zakken?

ROOS

Gij gaat nu toch niet in een handdoek slapen?

POL

Bijlange niet! Maar dan kan ik die voorhouden als ik mijn kleren uittrek.

ROOS

Maar Pol toch...

BRITTA

Doet niet zo flauw, zeg! Wij zijn wel wat meer gewoon, zenne!

POL

Ik wil een handdoek!!

ROOS

Alstublieft, zeg... *(zucht, zoekt en vindt een handdoek)* Hier, uw handdoek...

POL

Dank u. En nu omdraaien.

BRITTA

Wat?

POL

Jullie twee. Draaien. Naar de andere kant.

BRITTA

Pol, dat meent ge niet?

POL

Okee, dan doe ik het anders.

(Pol kruipt met kleren aan onder de dekens)

ROOS

Pol! Toch niet met uw kleren aan?!!

POL

Neen, neen! Zijt maar niet bang!!

(Pol begint zich uit te kleden onder de dekens)

BRITTA

Wat doet gij nu? U uitkleden onder de dekens?

POL

Omdraaien heb ik gezegd!!

BRITTA

Okee, okee... *(beide meisjes draaien zich om)*

POL

Okee, ik ben klaar.

(Britta neemt zijn kleren en hangt ze over een stoel)

ROOS

En nu slapen, he Bolleke.

POL

Polleke. Met een "P."

ROOS

Och, heb ik het weer gezegd? Komiek, he?

POL

Rozeke...?

ROOS

Wat is er?

POL

Mijn teddybeer.

ROOS

Uw wat?

POL

Mijn teddybeer, alstublieft.

BRITTA

Wat zegt die nu?

(Roos zoekt in de zakken en vindt tot haar verbazing inderdaad een teddybeer)

ROOS

Het is niet waar, he...

BRITTA

Ik dacht dat ik al veel had meegemaakt, maar dat spant hier nu toch wel de kroon...

(Roos geeft Pol zijn teddybeer)

POL

Merci.

ROOS

En nu schoon doedoeke doen, he.

BRITTA

Ik hoop dat André niet te lang wegblijft, dat wij ook doedoeke kunnen gaan doen.

(het is even stil)

POL

Rozeke...

ROOS

(zucht) Ja, Polleke...?

POL

Mogen de lichtjes een beetje uit?

ROOS

Doet uw oogskes maar toe, dan is het vanzelf al wat donkerder...

POL

Okee.

ROOS

Slaapwel, Pol.

POL

Slaapwel, Rozeke. *(stilte)* Slaapwel Britta.

BRITTA

(zucht) Slaapwel, Pol... *(even stilte)*

POL

Rozeke...

ROOS

Ja, Pol.

POL

Dat helpt niet veel, zenne... Ik zie nog altijd wat licht tussen de spleetjes...

BRITTA

Dan moet ge niet tussen de spleetjes loeren, he.

ROOS

Knijpt uw ogen maar wat harder toe.

POL

Ja, Rozeke... *(even stilte)*

POL

Slaapwel, he.

ROOS

Ja, slaapwel... *(even stilte)*

POL

Rozeke...

ROOS

Wat nu weer?

POL

Mijn oogskes doen al zeer van het knijpen. Ik zie nog altijd lichtjes.

BRITTA

Mensenlief, zeg!! (*draait het licht wat lager*)

POL

Merci Brittake...

BRITTA

Mensen, mensen, wat een zever allemaal... Chance dat ik geen vent in huis heb...

ROOS

Ik zal blij zijn dat ik er volgende week wel een in huis heb.

BRITTA

Zoude dat wel doen, kind?

ROOS

Waarom niet?

BRITTA

Ja, zeg... Het is uw leven, he schat.

ROOS

Ge zult wel zien dat het tussen ons heel goed gaat gaan. André is altijd al heel lief voor mij geweest.

BRITTA

Ja, voor mij ook... Maar dat zijn juist de gevaarlijkste. Let maar op mijn woorden.

ROOS

Maar neen, dat is niet waar...

BRITTA

Ik zou maar niet te vroeg juichen, als ik u was.

ROOS

André is de liefste man die ik ken. Wij kunnen gewoon niet anders dat heel gelukkig zijn met mekaar.

POL

Rozeke...?

ROOS

Och, het is niet waar... Ja, Polleke?

POL

Kunnen jullie niet wat zachter klappen? Ik geraak niet in slaap...

BRITTA

Als ge niet maakt dat ge slaapt, dan geef u een petat op uw neus!!

POL

Oké, het zal wel gaan...

BRITTA

En over het licht moet ge ook niet meer zeveren! Hier zie!! (*doet al het licht uit*) Nu goed, zeveraar??!

POL

Merci, Britta. Ge zijt een schat.

BRITTA

Onnozel ventje!!

DOEK EINDE EERSTE BEDRIJF

TWEEDE BEDRIJF

(wanneer het doek terug opgaat, is er een korte tijd verstreken. De gordijnen zijn dichtgetrokken voor buitendeur en raam jardin. Roos en Britta zitten beiden aan een tafeltje. Ze zitten er ontspannen bij en kaarten wat)

BRITTA

Ik heb vroeger ooit gedacht heel gelukkig te kunnen worden. Van een vergissing gesproken.

ROOS

Zijt gij dan niet gelukkig, Britta?

BRITTA

Gelukkig? Als “tevreden zijn met uw bestaan” wilt zeggen dat ge gelukkig zijt, dan ben ik inderdaad gelukkig. Maar het leven is toch meer dan dat, denk ik...

ROOS

Misschien wel... Voilà, troevenaas, die slag is voor mij.

BRITTA

Ooit stond ik zo dicht bij het geluk dat ik het kon vastgrijpen, maar ja...

ROOS

Hebt gij vroeger ook iemand gehad?

BRITTA

Gehad. Ja.

ROOS

Vast?

BRITTA

Heel vast.

ROOS

Hoe vast?

BRITTA

Het kon niet vaster. We stonden op trouwen.

ROOS

Tja, dat is vast genoeg... En?

BRITTA

Wat “en”?

ROOS

Waarom zijt ge dan niet getrouwd?

BRITTA

Ach...

ROOS

Ge klapt er liever niet over?

BRITTA

Wat valt er over te zeggen... Daar waren bepaalde omstandigheden...

ROOS

Ach zo... Schuppenzot. Die slag is ook voor mij.

BRITTA

(nipt van haar glas) Het was een hele charmante en lieve jongen. We hadden mekaar leren kennen op de Sinksenfoor.

ROOS

Hoe romantisch...

BRITTA

Heel romantisch.

ROOS

Hoe zijt ge hem daar tegengekomen? Toch niet gewoon op straat?

BRITTA

Maar neen... In de botsautootjes.

ROOS

Och god...

BRITTA

Hij botste zo hard tegen mijn kar dat ik er los uitvloog. Mijn kousen waren helemaal kapot. Ik had een blauw oog en twee gebroken ribben. Och, het was liefde op het eerste gezicht.

ROOS

Dat geloof ik graag... Och arme...

BRITTA

Hij was een echt bruoit beest. Maar dat vond ik niet erg, zo had ik de mannen graag.

ROOS

Amai... En hij? Was hij gewond?

BRITTA

Gewond? Hij had niks. Maar hij had wel spijt van zijn bruoit geweld en hij belde direct een ambulance.

ROOS

Toch lief...

BRITTA

In het ziekenhuis kwam hij mij alle dagen opzoeken. Alle dagen stond hij daar te schreien aan mijn bed. Ik werd er stapelzot van.

ROOS

Hij had het misschien allemaal zo niet bedoeld?

BRITTA

Och, hij vond het toch zo erg, zei hij. Hij bedolf mij daar gewoon onder de bloemen. Mijn bed was precies een grafzerk. Mijn kamer werd daar bijna te klein op de duur... Toen ik werd ontslagen uit het ziekenhuis kon hij niet meer stoppen. Hij bleef maar bloemen aansleuren. Maandenlang! Alle dagen bracht hij bloemen voor mij mee...

ROOS

Amai, dat moet hier schoon zijn geweest.

BRITTA

Dat was wel vóór dat ik hier werkte, he Rozeke. Enfin, alle dagen bracht hij bloemen mee. Bloemen, pralines, gouden oorbellen, ringen, gouden hangertjes, kettingen, ondergoed...

ROOS

Gouden ondergoed?

BRITTA

Wat? Maar neen, zo van die sexy-dingetjes en zo...

ROOS

Jarretellen?

BRITTA

Ook ja... Och, ik zeg het... ik geloof dat ik wel twintig horloges van hem heb gekregen...

ROOS

Twintig? Amai! Dan wist ge waarschijnlijk wel hoe laat het was?

BRITTA

Ge moogt gerust zijn. Maar ja, liefde is blind. Het hield nooit op. Ik dacht dat ik de ware had gevonden, kind. Het was een echte schat.

ROOS

En was daar dinges bij ook?

BRITTA

Dinges?

ROOS

Ja, dinges... enfin, liefde.

BRITTA

Liefde? Bedoelt ge sex of "graag zien"?

ROOS

Van alletwee wat, hoop ik?

BRITTA

Och, van het een was er al wat meer dan van het andere natuurlijk.

ROOS

Waarvan was er het meeste?

BRITTA

Gij zijt niet nieuwsgierig zeker? Hier, klaverenaas, dat is een slag voor mij. Ik geloof dat ik dit spel gewonnen heb.

ROOS

(doet de kaarten terug bij mekaar) Sorry, he...

BRITTA

Geeft niks, kind. Maar ge moogt het weten, zenne. Er waren dagen bij dat ik maar gewoon in de zetel moest gaan zitten en tegen hem klappen.

ROOS

Ja, dat is ook al eens plezant, natuurlijk...

BRITTA

Maar op andere dagen kreeg ik de tijd niet om één woord te zeggen. Dan trok hij mij de kleren van mijn lijf. En hevig!

ROOS

Hevig?

BRITTA

Er waren momenten dat ik moeite had om hem bij te houden, zo hevig was hij dan. Zijn bijnaam was "heet Joske," dan weet ge het wel, zeker?

ROOS

Amai...

BRITTA

Maar na een tijd was het gedaan met de bloemen. Gedaan met de pralines, gedaan met de horloges...

ROOS

Dat is spijtig...

BRITTA

Dan kwamen de pelsmantels, de diamanten, twee BMW's en een Porsche'ke, een volledig ingericht appartement met een brubbelbad en een sauna, een villa op de buiten met overdekt zwembad, twintig man personeel... Enfin, ge kent dat wel, he...

ROOS

Neen, sorry, maar dan ken ik niet, zenne! Mensenlief, dat heb ik in ieder geval nog niet meegemaakt! Wat voor job had die kerel?

BRITTA

Dat was nu juist het probleem. Dat wilde hij nooit zeggen.

ROOS

Eigenaardig, he?

BRITTA

Uiteindelijk kwam ik te weten dat hij de leider was van een internationale gangsterbende.

ROOS

Zegt dat het niet waar is!

BRITTA

Hij was het brein achter meer dan vijftig inbraken.

ROOS

Oei oei oei! En... wat is er dan gebeurd?

BRITTA

Om een lang verhaal kort te maken, schatje: hij ging de gevangenis in en ik was op slag alles kwijt. Alles werd verbeurd verklaard. Buiten mijn jarretellen had ik niks meer. Ik stond op straat, zonder geld, zonder iets.

ROOS

In uw jarretellen?

BRITTA

Rozeke... Dat is bij manier van spreken natuurlijk...

ROOS

Oh! Ik dacht al... Het is zo frisjes, he?

BRITTA

Flor kwam mij op straat tegen en heeft mij onderdak gegeven. Ik mocht blijven, maar gezien hij het zelf ook niet al te breed had, ben ik voor hem beginnen werken in zijn café. En sindsdien werk ik hier nog altijd...

ROOS

Hoe dat het leven kan draaien, he?

BRITTA

Zegt dat wel...

(er wordt aan de deur geklopt)

ROOS

Kloppen ze nu?

BRITTA

Ik dacht dat ook...

ROOS

Waaaaah!!

BRITTA

Zeg! Maakt iemand anders bang, he!

ROOS

Dat zal André zijn! Hoe stom ben ik nu toch?

(even stilte)

BRITTA

Zoude dan niet open doen, Rozeke?

ROOS

Open doen? Oh ja, dat is waar! Ik zal wel open doen.

(ze gaat in de richting van de deur en merkt dan Pol, die nog steeds ligt te slapen op de matras)

Aaaaaah!! Britta!! Britta!!

BRITTA

Alstublieft, zeg!! Wat hebt gij nu toch?!

ROOS

Pol ligt hier!!

BRITTA

Merkt ge dat nu pas?

ROOS

Britta!! André wordt gek als hij hier een andere man aantreft!! Die is ongelooflijk jaloers!!

BRITTA

We leggen hem dat toch gewoon uit...

ROOS

Dan kent gij André nog niet goed! Die doet ongelukken! André wordt al razend als hij nog maar denkt dat er iemand lief naar mij kijkt! Ge kunt u toch voorstellen hoe hij gaat reageren op zoiets!! Een naakte man in een gesloten café... op een matras!!

(er wordt nogmaals geklopt)

BRITTA

Hij wordt ongeduldig, geloof ik...

ROOS

(roept richting deur) Ja, ik kom!! Wie is daar?!! Wat roep ik nu toch allemaal? Ik ben helemaal van mijn melk... Britta!! Doe toch iets!!

BRITTA

Wat moet ik dan doen?

ROOS

Die moet hier verdwijnen!!

BRITTA

André?

ROOS

Neen!! Hij!! Pol!! Hij moet verdwijnen!!

BRITTA

Verdwijnen? Gemakkelijk gezegd.

(er gaat haar plots een lichtje op)

Weet ge wat: ik neem hem mee naar de WC, dat is de enige oplossing.

(ze geeft pol enkele porren) Pol! Pol! Wakker worden! Pol! Pol!

POL

(draait zich rond) Ik heb geen zin...

ROOS

Die wilt niet wakker worden!! Britta!! Doe toch iets!!

BRITTA

Ja, zeg!!

(ze loopt naar de toog en neemt een glas water, ze gooit het water in het gezicht van Pol, die recht veert)

POL

Wat gebeurt er? Wat gebeurt er? Ik heb een natte droom.

BRITTA

Ik heb geen tijd om u dat allemaal uit te leggen, Pol. Kom, ge moet met mij meegaan. Vlug!!

POL

Meegaan?

(er wordt nogmaals aan de deur geklopt)

ROOS

Schiet toch op!! André verliest zijn geduld daar buiten! Jaja!! Ik kom!!

BRITTA

Kom, Pol! Ga nu gewoon met mij mee!

POL

Jaja... *(Pol wil opstaan, maar merkt dan dat hij geen kleren aan heeft)* Ik lig hier in mijn blootje!!

BRITTA

Dat is best mogelijk, maar we hebben geen tijd te verliezen!

POL

Ik heb geen kleren aan!

BRITTA

Dat is meestal zo, als ge in uw blootje ligt.

POL

Hoe kan ik dan meegaan?

BRITTA

Is dat nu allemaal zo erg? Dan houdt ge er uw teddybeer maar voor!!

(Een stuntelig geklungel volgt. Uiteindelijk staat Pol recht en heeft één der lakens over zich gedrapeerd. Britta voert hem richting WC)

POL

Waar gaan wij nu naartoe, Britta? WC?

BRITTA

Geen onnozele vragen stellen, Pol!

POL

Maar ik moet helemaal niet!!

BRITTA

Gij moet wel!!

(ze duwt hem WC binnen en volgt hem)

(er wordt nog eens op de deur geklopt)

ROOS

Jaja!! Ik kooooooom!!

(ze schikt dekens en lakens terug een beetje behoorlijk en opent dan de buitendeur. Mariette komt binnen)

MARIETTE

Wel?!!!

ROOS

Ja, madame?

MARIETTE

Duurt het altijd zo lang eer ge de deur open doet?

ROOS

Oh, nu zie ik het... U zijt het, madame...

MARIETTE

Ziet ge dat niet? Zeg eens... Is dat hier altijd zo duister?

ROOS

Euh... dat komt omdat het café eigenlijk gesloten is.

MARIETTE

Ach zo... En wat doet u hier dan nog?

ROOS

Ik... euh... ik wacht nog op iemand...

MARIETTE

Met dat klein lichtje aan? Romantisch!

ROOS

Ik probeer de kosten van de electriciteit wat te beperken, madame...

MARIETTE

Dat zal wel... *(merkt de matras)* Wel?

ROOS

Wat is er, madame?

MARIETTE

(wijst op de matras) Waar is mijn man?

ROOS

Uw man? Wel... euh... uw man is er niet.

MARIETTE

Oh neen? Waar is die dan?

ROOS

Wie, madame?

MARIETTE

Mijn man, tiens!!

ROOS

Oh ja, uw man... wel.. euh.. ik denk dat hij nog iets gaan drinken is op de andere hoek van de straat.

MARIETTE

Ach zo!!

ROOS

Ja, ziet u... hij had dorst.

MARIETTE

Dorst? Had hij dan nog niet genoeg gedronken?

ROOS

Wel... euh...

MARIETTE

Wablief?!!

ROOS

Ik veronderstel het wel, madame.

MARIETTE

Ge veronderstelt het? Ge twijfelt dus?

ROOS

Ik denk het niet.

MARIETTE

Wat denkt ge niet?!!

ROOS

Ik denk niet dat het nodig was, madame...

MARIETTE

Wat niet nodig? Kind, alstublieft! Spreekt toch niet zo in raadsels! Wat wilt ge nu feitelijk zeggen?

ROOS

Euh... ik bedoel dat hij eigenlijk al genoeg gedronken had en euh... dat hij niets meer moest gaan drinken op de andere hoek, madame..

MARIETTE

Dat denk ik er ook van! Drinken is ongezond! (*ruikt haar adem*) Gij hebt blijkbaar ook al wat gedronken?

ROOS

Een beetje...

MARIETTE

Een beetje.. Ja, dat zal wel! Tot ik Pol zijn "poef" kom betalen! Dat zal weer een hele rekening zijn! (*bekijkt Roos*) Heb ik u wakker gemaakt?

ROOS

Euh... neen, madame... Ik sliep niet, hoor. Ik wacht hier op mijn vriend. Ik dacht eerst dat hij het was die aan de deur klopte.

MARIETTE

Laat gij die altijd zo lang voor de deur staan?

ROOS

Ik had u niet gehoord, madame.

MARIETTE

Waarom roept ge dan eerst vijf keren: Ik kom!?

ROOS

Heb ik dat geroepen? Dat weet ik zelf niet...

MARIETTE

(voelt met de hand onder de dekens)

Ge zijt toch zeker dat ge niet sliep?

ROOS

Euh... ja, ja...

MARIETTE

Waarom is die matras dan zo warm?

ROOS

Warm? Wel... euh... ik zou het niet weten, madame... Misschien ben ik dan toch eventjes gaan liggen? Ja, dat zal het geweest zijn! Ik was moe en ik ben even gaan liggen. Jaja, zo was het! Nu weet ik het terug!

MARIETTE

Een natte droom gehad?

ROOS

Wablief? Maar neen, madame, hoe komt u daar bij?

MARIETTE

Omdat hier een hele natte plek is. Daarom. Of vindt ge dat ik eigenaardige conclusies trek?

ROOS

Ik kan ook gemorst hebben met water...

MARIETTE

In uw slaap?

ROOS

Kan dat niet?

MARIETTE

Er gebeuren hier rare dingen, juffrouw. Voelt ge u wel helemaal goed?

ROOS

Misschien kan ik beter even gaan liggen?

MARIETTE

Als ge het mij vraagt... *(merkt Pol's kleren op de stoel)* Stoooooop!!!

ROOS

Misschien toch beter blijven rechtstaan?

MARIETTE

Wat is dat?

ROOS

Wat is wat?

MARIETTE

Daar!! Die kleren op die stoel!

ROOS

(merkt nu ook de kleren) Oh, die kleren!!

(ze neemt de kleren van de stoel en gooit ze achter de toog)

Zo! Ze zijn al weg, zie!

MARIETTE

Was daar nu geen mannenbroek bij?

ROOS

Euh... mannenbroek? Dat zal iemand vergeten zijn, denk ik...

MARIETTE

Vergeten? Wie vergeet er nu in godsnaam zijn broek?

ROOS

Tja... dat gebeurt wel meer, madame.

MARIETTE

Schoon etablissement! Ik zou gezworen hebben dat ik die broek anders al meer heb gezien...

ROOS

Och, madame, een broek is een broek, zenne. Ze lijken allemaal een beetje op mekaar.

MARIETTE

Mag ik ze eens zien?

ROOS

Euh... wablief?

MARIETTE

De broek! Mag ik ze eens zien?!

ROOS

Euh... broek, madame? Welke broek?

MARIETTE

Gij mankeert toch iets, geloof ik! Kom, ik zal zelf wel eens zien!

(Mariette duwt Roos opzij en zoekt achter de toogbank)

ROOS

Ziet ge iets, madame?

MARIETTE

Het is hier ook zo donker, he!! Waar zijt ge er nu toch mee gebleven?

(Mariette bukt zich en verdwijnt uit het zicht. Op dat moment komt Pol met Britta terug uit WC en Pol loopt richting buitendeur)

BRITTA

Waar gaat gij nu naartoe?

POL

Ik ben hier weg. Ik heb mijn vrouw hier gehoord.

BRITTA

Zo? Zonder kleren?

POL

Oeis... Wat nu?

BRITTA

Pakt gewoon uw kleren mee.

POL

Ja, dat is ook waar... *(loopt naar de stoel, merkt dan dat zijn kleren verdwenen zijn)* Mijn kleren?

BRITTA

Wat is er?

POL

Mijn kleren zijn verdwenen!

BRITTA

Kom! Maakt dat ge weg zijt!

(Britta en Pol terug in WC)

(Mariette staat nu recht, ze heeft een broek in de hand)

MARIETTE

Ha! Hier is ze! Maar die ken ik precies...

(om het latere effect van een gekrompen broek te hebben, kan deze nu heel gemakkelijk verwisseld worden met een kleinere. Indien u van oordeel bent dat deze grap té onrealistisch is (wat ook zo is) dan krimpt de broek gewoon niet, aan u de keuze)

ROOS

Dat kan niet, madame! *(neemt de broek af)*

MARIETTE

Oh neen? *(neemt de broek terug af)* En waarom kan dat niet?

ROOS

(neemt broek terug af) Omdat... euh... omdat dit de broek is van mijn vriend...?

MARIETTE

De broek van uw vriend?

ROOS

Ja. Is dat zo eigenaardig?

MARIETTE

Wat doet de broek van uw vriend hier in de kroeg?

ROOS

Wel... euh... die heeft hij mij gegeven.

MARIETTE

Gegeven? Een kadootje?

ROOS

Neen... euh... hij heeft ze mij gegeven om ze te wassen.

MARIETTE

Hoe langer hoe zotter...

ROOS

Ja, ziet ge, madame... die broek is vuil en mijn vriend is heel onhandig. Van wassen heeft hij totaal geen verstand en daarom heb ik hem beloofd dat ik ze dan wel zou wassen.

(Roos neemt een bad achter de toog, giet er water in, en stopt de broek in het water)

Zo! Ik ga ze direct wassen, zie!

MARIETTE

Met uw handen?

ROOS

Och, ik doe dat altijd zo... *(schrobt de broek in het water)* Tralalalala! Je chante le jour et la nuit! Je chante, tralalalala!! *(ze giet iets uit een fles in het water)* Ik zal ze eens laten blinken, zie!

MARIETTE

Is dat niks voor glazen? Kan dat product geen kwaad voor die broek?

ROOS

Neen, neen! Geen probleem!

MARIETTE

Ge moogt er zoveel eieren niet onder leggen, onder de mannen! Voor ge het weet zijt ge hun slaaf! Enfin, gij moet het weten, he...

ROOS

Tralalalalala...

MARIETTE

Bon. Hij zat op de andere hoek, als ik het goed verstaan heb?

ROOS

Wie?

MARIETTE

Laat maar zitten...

(Mariette stapt richting buitendeur. Op dat moment komt André, een pooierachtig type, binnen)

ANDRE

Dag mijn schatbolleke!!

MARIETTE

Wablief?!

ANDRE

Oh, excuseert, madame.

MARIETTE

Wie zijt gij nu weer?

ROOS

Oh, dat is André, madame.

MARIETTE

André?

ROOS

Ja, mijn vriend, madame.

MARIETTE

(bekijkt André) Ach zo, is dat de vriend?

ANDRE

Enchantée, madame!

MARIETTE

Ook santé, vriend. Wel jongen, het wordt hoogtijd dat gij eens leert om zelf uw broeken te wassen.

ANDRE

Pardon?

MARIETTE

Ge hebt me wel verstaan!

ANDRE

Excuseir...Ik nie goe verstoen, madam...

MARIETTE

Och god, het is een buitenlander...

ANDRE

Buitenlander? Non, non! Bruxelles, madame.

(uiteraard kan het Brussels accent vervangen worden door eender welk ander accent, dialect of taaltje)

MARIETTE

Wel ja, dat zei ik toch, he! Een buitenlander. Enfin, niet dat het mij wat kan schelen, zenne. Maar ge zit nu wel met een natte broek, zoveel weet ik er dan toch van!

ANDRE

(niet begrijpend) Natte broek?

MARIETTE

(schouderklopje) Maar dat droogt wel op, "gamin." Enfin, ik ben er mee weg. *(wil buitengaan, maar draait zich dan weer om)*

Ik ben er mee weg! Wat zeggen we dan?!!

ALLEN

Dag Mariette!!

(ook Britta en Pol hebben mee geroepen. Ze staken op dat moment even de hoofden door de deur WC en verdwenen onmiddellijk terug. Uiteraard reageert niemand hierop)

ANDRE

Ik verstoen er niks van... Natte broek?

ROOS

Niks van aantrekken, schat! Ik ben blij dat ik u zie! (*vliegt André om de hals*)

ANDRE

Ja, ik ook... (*merkt de matras op de grond*) Wat is dat?

ROOS

Wat? Oh... euh.. dat? Wel.. euh.. dat is een verrassing.

ANDRE

Ne surprises? Maar mijn klein snoezepoezeke toch! En dan zeggen ze dat ik een natte broek heb!

ROOS

Ja, dat is waar, schatje...

ANDRE

Eh bien?

ROOS

Wat?

ANDRE

Waarop wachten we nog?

ROOS

Wat bedoelt ge, André?

ANDRE

Maar enfin, chérieke toch! Il ne faut pas perdre du temps, he! (*begint zich uit te kleden*)

ROOS

André!! Wat doet gij nu?

ANDRE

Come on, baby! Let's boogie!

ROOS

(*houdt hem tegen*) Kunnen we niet beter iets anders doen, schat?

ANDRE

(*merkt kaarten op tafel*) Voor te kaarten ben ik niet gekomen, zenne!

ROOS

Laat ons liever bij u thuis gaan, André.

ANDRE

Maar schattelouke toch! Na al den "effort" die gij hebt gedaan hier! Non, non, pas de question! (*wipt onder de dekens*) Kom, schat!

ROOS

Ik vind het toch niet zo'n goed idee...

ANDRE

Pardon?

ROOS

Ja, André... ik ben moe... en..euh... enfin, ja...